

BİNBİR ROMAN

Cilt: 3 - Sayı: 62 - 25 Kuruş

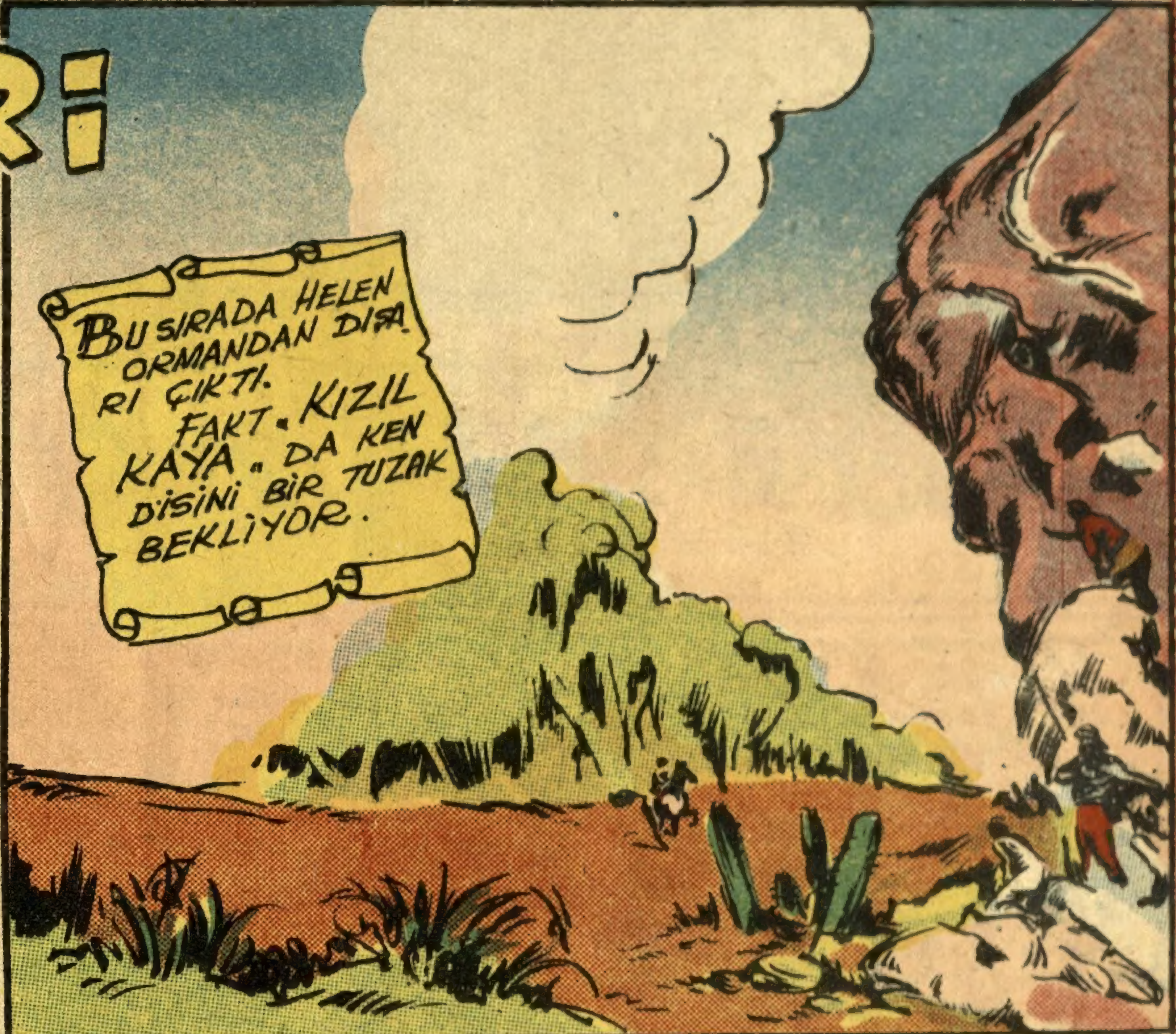
20 - Temmuz - Çarşamba - 1949

AŞKIN ZAFERİ

BANA KIZDINIZ MI POL ?
İNANIN Kİ BEN...

NE İSE.. OLAN OLDU.
ŞİMDİ HELEN.. ONU GÖR.
MEM LÂZIM..

BUSIRADA HELEN
ORMANDAN DIŞI
RI ÇIKTI.
FAKT. KIZIL
KAYA.. DA KEN
DİSİNİ BİR TUZAK
BEKLİYOR..

KİMSİNİZ ?
BENDEN NE
İSTİYORSUNUZ

YAVUZ HİRSİZ EV SAHİBİNİ
BASTIRIRMIŞ.. ASIL SEN BİZE
CEVAP VER..

SÖYLEMİYEEK MİSİN ? ÖYLEYSE GECE
LEYİN SENİ YEMEYE GELECEK VAHŞİ
HAYVANLARA SÖYLERSİN

AH!

DUR.. ATTAN
İN..

NEREDEN GELİYOR.
SUN ? CEVAP VERİRSEN
SERBEST KALACAKSIN

ASLA.. SÖYLİYEMEM.

YÜZÜ MASKELİ ADAMIN
EMRİYLE HELEN ESKİ
BİR MABET HARABESİNİN
KARŞISINDAKİ AĞACA SIKI
BAĞLANDI.

SÖYLİYECEK MİSİN?
YOKSA SIRTILANLARA PAR.
GALANMAYI MI TERCH EDİ
YORSUN? YALNIZ GELDİĞİN
YERİ SÖYLEMEN KÂFİ.

SEFİLLER!

62/2

HAYDUT-
LAR HELENİ
BIRAKIP ORMANA
DALDILAR.

BOŞ VE MÂNÂ
SİZ BİR CESA-
RET GÖSTERİYOR-
SUN KÜÇÜK AVRU.
PALI.. BU GECE VAK-
Şİ HAYVANLARLA HE-
SAPLAŞ BAKALIM..

BİRAZ İLERİDE
HAYDUTLARIN BAŞI
YÜZÜNDEKİ MASKEYİ
ÇIKARDI. SESİNİN TONU
NU DEĞİŞTİRMEK İÇİN
AĞZINA ALDIĞI KÖK
PARÇASINI TÜKÜRDÜ.

YIRTICI HAYVANLARIN
KORKUSU BİLE ONU SÖY-
LETEMEDİ. BU DA POLÜ
YANINA GİTTİĞİNE ALA-
METTİR. HER NEYSE
ONU BURADA YALNIZ
BIRAKAMAM.

SIRTINDAKİ HARMANİYİYİ DE
KALDIRDI ATTİ. ORADAN TESA-
DÜFEN GEÇİYORMUŞ GİBİ YAPTI.

BAYAN HELEN!
SİZ MİSİNİZ?
HEM DE BAĞLI..
BU NE BİÇİM İŞ
KİM YAPTI?

İMDAT!
İMDAT!

MİHRACE MÜTEESSİR OLMUŞ
GİBİ YAPTI. HELENİN BAĞLARINI
ÇÖZDÜ.

MASKELİ HAY-
DUTLARIN HÜC-
MUNA ÜGRADIM.
BENİ EVİME
BIRAKIR MİSİ-
NİZ?

TABİİ HELEN..
ACABA KİMMİŞ
O HAYDUTLAR
SAKIN ÂSİ İNDİRİ-
NİN ADAMLA-
RI OLMASIN

HELENİ DE ATINA ALDI
HAYVANI MAHMUZLADI.

ÇOK RİCA EDERİM ALTES.
BU KADAR ÇOK SIKI TUTMA-
YIN..

BENİ AFFEDİN
HELEN.. NE YAPA-
YIM ELİMDE DEĞİL
SENİ SEVİYORUM
BATI ÇİĞEĞİ.

Jefferson bankası genel direktörü ve sahibi Mister James Jefferson için « Tam bir centilmendir! » derlerdi, Ömrü boyunca nezaketten ayrıldığı, soğukkanlılığını bir an için olsun kaybettiği, telâşa kapıldığı görülmemişti. Hele üstünün başının temizliği ve daima, yerine göre giymekte kusur etmediği elbiseler, her tanıyanı hayrette bırakırdı. Şüphe yoktu, ki Jefferson bankasının bütün İngiltere'de gördüğü güven ve itimatta, banka sahibi Mister Jefferson'un şahsiyetinin büyük rolü olmasın!.

Fakat bu sabah, Mister Jefferson, her nedense, itidalini kaybetmiş görünüyordu. Yazıhanesine girip sabah postasıyla meşgul olduktan az bir müddet sonra başveznedarını yanına istetmişti.

Baş veznedar Jerry Rykes, henüz gençti. Fakat hârikulâde zekâsı ve organizasyon kabiliyetine inzimam eden pürüzsüz dürüstlüğü ile ufacık bir memur olarak girdiği bu bankada, kısa zamanda, dev adımlarıyla terakki etmiş, nihayet baş veznedarlığa kadar yükselmışti. Mister Jefferson'un başka vârisi olmadığı için, biricik kızı Mary'yi, herhalde Jerry'ye vereceği ve böylece, bir müddet sonra baş veznedarın bankaya sahip olacağı, umumiyetle ümit ediliyor ve patronun, memuruna göstermekte olduğu samimiyet de buna delâlet ediyordu.

Jerry, patronun karşısında hürmetkâr bir vaziyetle emir beklediği zaman, Mister Jefferson, âdeta perişan bir tavırla söylendi:

— Jerry, vaziyete kötü.. Sanders Maden şirketinden şimdi telgraf aldım, Şirket, iflâs talebinde bulunacakmış.. Bu madenlerin 2 milyon Sterlinlik hissesinin bizde olduğunu biliyorsun.. Haber, borsada şayi olur olmaz, senetler düşmeğe başlayacaktır.. Biz bu aksiyonları 312 de iken aldık. Daha şimdiden 87 ye düşmüşler. İki gün sonra sıfıra ineceklerdir.

Jerry, düşünceli bir tavırla sustu. Patron devam etti:

— Bankam iflâsa gidiyor Jerry!. Bu şartlar altında kızım Mary ile evlenmene imkân göremiyorum...

Delikanlı, bankanın durumunun kötü olduğunu anlamıştı ama, Mary ile neden evlenmesin? Bunu anlayamaz göründü. Maamafih bu mesele'nin münakaşasını sonraya bırakarak cevap verdi:

— Ama bizim kâfi derecede ihtiyat akçemiz var!. Bu ihtiyat akçelerini gayet emin bir şekilde yerleştirmiş bulunuyoruz. İki milyonun kaybı, bankamız için bir felâket teşkil etmez..

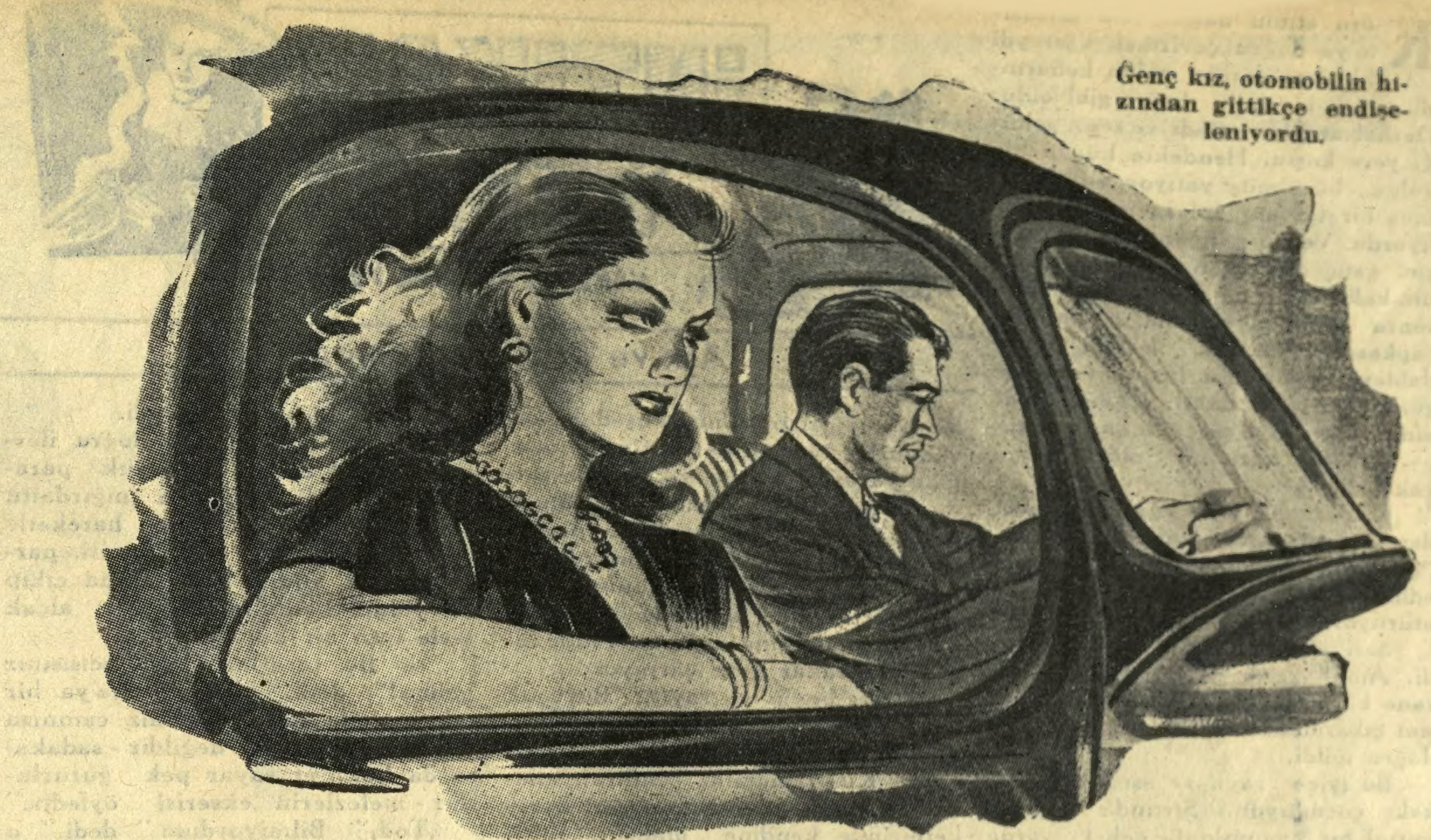
Jefferson, acı acı güldü:

— Ama, yarına kadar Sanders aksiyonlarının düştüğü şayi olacaktır. O zaman, bize para yatırmış olan müşterilerin hepsi paralarını çekmek isteyeceklerdir. Zira, bankamızın, bu maden şirketinin başlıca hissedarı olduğunu herkes biliyor. Halbuki bizim bugün elimizde, mevduatı geri çekmek isteyenlerin arzularını yerine getirecek kadar nakit paramız yok.. İhtiyat akçemizi nakde tahvil için de vakit ister...

— Peki, para tediyaatını, birkaç gün için durdursak da ihtiyatları nakit haline getirecek kadar vakit kazansak?

— Bunun için de kanunî sebep ister. Elimizde böyle bir kanunî sebep yokken, bize tediyaatı bir müddet tehir müsaadesi vermezler. Binaenaleyh ihtiyatlarımızı nakde tahvil imkânı bulamayacağız.. Çok müşkül durumdayız..

Jerry Rykes, o akşam bankadan pek düşünceli bir halde çıktı. Öğle üstü, başveznedar olarak, bankadaki kendi hesabını tamamen çekip almıştı. Direktörün otomobili, kalabalıkta kaybolduktan sonar boşalan bankaya tekrar döndü. Bekçi, bunda bir gayri tabîlik görmedi. Başveznedar, daima bankaya girip çıkmak salâhiyetini haizdi. On dakika son-

Genç kız, otomobilin hızından gittikçe endişeleniyordu.

MİLYON HIRSIZI

Nakleden: C. C. Cem

ra, büyük kasayı açıp aradığını bulan Jerry, kasadan çıkardıklarının hepsini bir meşin torbaya doldurdu. Torbayı alıp bankadan çıkarak otomobiline atladı. Postahanelerin önünde tekrar durup meşin torbayı meçhul bir adrese, taahhütlü ve kıymetli olarak postaya verdikten sonra, postahanedeki telefon hücrelerinden birine girip Mary Jefferson'a telefon etti.

* * *

Jerry, otomobili, yıldırım hızıyla sürüyor ve yanında oturan Mary, yüksek sür'atlere alışık olduğu halde bile takometrenin (150) kilometre üzerinde duran ibresini, endişeli gözlerle süzüyordu. Kapatılmış bir tren geçidi önünde bir müddet durdukları vakit, gen çkız:

— Bunu anlayamadım Jerry! dedi. Beni tiyatroya davet ettin.. Halbuki şimdi saatte (150) kilometre hızla bilemediğim bir yere götürüyorsun..

Delikanlı, dışlerinin arasından mırıldandı:

— Sonra anlarsın Mary!. Şimdi bana hiçbir şey sorma.. Müthiş bir iş oldu.. Bana itimat et.. Şimdi Dover'e gidiyoruz.. Yarın sabah saat altıda da Pariste olacağız!.

Genç kız itiraz etti:

— Nasıl olur canım? Yanımda en ufak bir eşyam, üstümdekenden gayri bir kat esvabım bile yok.. Sonra babam, senin beni kaçırırçasına götürmene ne der?

Yol açılmış, delikanlı, otomobili yine cehennemî bir hızla sürmeğe koyulmuştu. Bir yandan da genç kıza meram anlatmağa çabalıyordu:

— Üzülme dedim ya Mary!. Ben hepsini düşündüm. Pasaportun, bir iki kat elbisen burada.. Babanın ne ne düşüneceğine gelince; şimdilik umursamıyorum Mary'ciğim!.

Kız asabileşti:

— Hayır!. İstemiyorum. Hemen beni geri götür!.

Jerry, dışlerini sıktı:

— Oyun bozanlık edersen, seni bağlar, bir quvala tıkar, öyle götürürüm vallahi!.

Yarım saat sonra kendilerine Mans'ı geçirip Fransaya dolaşmalarını temin edecek olan gemiye biniyorlardı.

* * *

Müteakip günlerde, hâdiseler o-

kadar hızla birbirini takip etti, ki üstüste yığılıp kaldı dense yeridir. Jerry'nin kaçtığı gecenin sabahında, banka allak bullak olmuş, mesele, gazetelere intikal etmişti. Jefferson bankası veznedarının, banka kasasını soyduktan ve defteri kebirle bütün ana defterleri çaldıktan sonra ortadan kaybolduğunun dedikodusu etrafta çalkalanıp duruyordu. Hele patronun kızını da kaçırması, büsbütün şaşılacak şeydi. Bunca zaman dürüstlüğüyle tanınmış bir gençten umulur muydu bunlar? Meğerse insanlar ne kadar aldanırmış?

Jefferson'u ziyarete gelen başkomiser, hâdiseye hakkındaki tahkikatını bitirdikten ve patronla da konuştuktan sonra:

— Sizi haklı buluyorum! demişti. Nekadar üzülmeniz yeridir.. Şimdi tediyaat işini nasıl halledeceksiniz?.

Banker başını salladı:

— Bütün kayıtlar ortadan yok oldu. Müteferri defterlerden çıkarıp ana kayıtları vücuda getirmek, müşterilerin hesaplarının listelerini çıkarmak lâzım. Veznedarın nekadar para kaçırdığını da bilemiyoruz.. İlk anda iki milyonluk hisse senedinin yok olduğunu farkettilik..

— Şu halde tediyaatı bir müddet için durdurmanız icap edecek. Raporumu ona göre hazırlıyayım bari..

* * *

Jefferson bankasının tediyaatı kesmesi üzerinden bir hafta geçmişti. Bir gün, Londra'nın büyük tayyare limanı Croydon'da nöbetçi duran bir polis memuru, Paristen gelen tayyareden inen sık delikanlıyla güzel genç kadını görünce, handiye yerinden sıçrıyacaktı. Tam iki yolcu bir taksi arabasına gidecekleri sırada memur yanlarına yanaştı:

— Lütfen peşimden geliniz Mister?!

Delikanlı, gülerek söylendi:

— Rykes... Jerry Rykes... Bayan da Mary Rykes!.

Memur, bu açıksözlülüğe şaşmakla beraber istifini bozmadı.

— Birlikte Scotland Yard'a kadar gitmemiz gerekiyor efendim!.

Az sonra polis müdürlüğünde, Jefferson bankası soygunu tahkikatını idare eden baş komiser Parr'ın karşısında oturmuşlardı. Komiser, delikanlının yüzüne sert sert baktı:

— Bankanın defteri kebirıyla ka-

sadan aldığınız diğer şeyler hakkındaki malûmat istiyoruz..

Jerry safiyetle hayret etti:

— Hangi defteri kebir?. Ne şeyler?.

Parr, içerledi:

— Ne şeyleri var mı?. Herkes bankadan gittikten sonra giriyor, baş veznedarlık hüviyetinizle güvenilek kasayı açıyor, tam iki milyonluk hisse senedi ve defteri kebirini alıp ortadan yok oluyorsunuz?.

Tam bu esnada, telefonla çağırılmış bulunan banker Jefferson da odadan içeri girmişti. Delikanlı derhal ondan yana döndü:

— Muhterem kayınpederim!. Hoş geldiniz!. Komiser benden bankanın defteri kebirleriyle Sanders hisse senetlerini soruyor..

Jefferson hayret etti:

— Tabii soracak!. Defter de ortada yok, hisse senetleri de..

— Nasıl olur.. Ben onları taahhütlü olarak sizin sayfiye evinizde göndermiştim .Almadınız mı? İşte postanın taahhüt makbuzu da burada..

Parr, gencin uzattığı posta taahhüt makbuzunu alıp gözden geçirince Jefferson'a döndü:

— Size göndermiş Mister Jefferson?.

— Göndermiş ama, benim bir haf-tadır işten baş alıp da sayfiyedeki köşküme gittiğim var mı? Herhalde şimdi oradadır.

Parr, şaşalamıştı:

— Şu halde bu genç hangi suçla itham edeceğiz? Kasayı açıp defteri ve hisse senetlerini alarak postaya ne hakla vermiş?

Jerry:

— Baş veznedar olmak hasebiyle, bu benim salâhiyetim dahilindedir bayım!.

Parr, bankere döndü:

— Öyle mi?

Jefferson tasdik etti:

— Evet!. Zaten aradan geçen müddet içinde hisse senetlerinin kıymeti de sıfıra inmiş bulunuyor.

Jerry:

— Fakat bir haftadanberidir tediyaatı durdurma müsaadesinden istifade ile ihtiyatlarımızı nakde tahvil etmiş olmalısınız kayınpederim!.

Jefferson güldü:

— Evet Jerry!. Evet!. Sen suçsuzsun. Tamamen salâhiyetin dahilinde (Devamı 14 üncü sayfada)

Körn atının başını tam Limasito'ya doğru çevirmek üzereydi ki biraz geride, yolun kenarında titrek bir inilti duyar gibi oldu. Derhal atından atladi ve sesin geldiği yere koştu. Hendekte küçük bir gölge büzülmüş yatıyor ve vurulmuş bir tavşan gibi kıvrılarak inliyordu. Ve bu gölgenin üzerine narin, genç bir kız iğilmişti... Körn'ün kalbi ansızın durur gibi oldu, sonra çılginca çarpmağa başladı. Şapkasını çıkararak ilerledi ve sabahleyin gördüğü kızın menekşe gözlerinin içine baktı. İçi bir tuhaf oldu ve ne söyleyeceğini şaşırarak,

— "Bir kaza mı oldu?" diye kekeleydi.

Kız cevap vereceği yere evet der gibi başını salladı. Sonra, "Şapkasını giyin de bana yardım edin," dedi. "Şuracıktaki kulübede oturuyor."

Sesi alçak, berrak ve ahenkliydi. Ama gene de tonunda âmirane bir eda vardı ve Tod hiç sesini çıkarmadan hendekteki gölgeye doğru eğildi.

Bu iyice zayıf ve esmer bir erkek çocuğuydu. Sirtında sadece partial bir pantolonla ceket vardı ve yanbaşıda da ezik büzük olmuş bir hasır şapka duruyordu. Tod onu kucağına alınca, çocuğun zayıf omuzlarının kambur olduğunu farketti. Kıza,

— "Siz kenara çekilin. Ben taşıyım," diye emretti. Ama hareket-siz vücudu hendekten çıkarmak kolay olmadı. Kız hafifçe yukarı, yola sıçrayarak onun çıkmasına yardım etti. Sonra,

— "Eğerinize yatırım," dedi. Siz kollarını tutarsınız, ben de bacaklarını. Düşmez. Zaten evi de şuracıktadır."

Tod gene kızın dediğini yaptı, ama,

— "Size bir şey olmadı ya?" diye sormaktan da kendini alamadı.

— "Hayır. Demin şu yankıdan çıkar çıkmaz iniltisini işittim. Zavallı Jose'cik! Ama bunu kimin yaptığını biliyorum. Biraz evvel otomobiliyle geçti. Viley denilen köpoğlu!"

Kızın masum duruşlu taze dudaklarına hiç yakışmayan bu son kelimeyi duyunca Körn Tod irkildi. Fakat içinde kabaran öfke ve hırs dalgası ona şaşkınlığını çabuk unutturdu.

— "Biliyorum," dedi. "Demin az daha beni de çiğniyordu..." Demek gözleri onu aldatmamıştı. Otomobildeki adamın eski bir aşına olduğu doğrudur.

Biraz ilerledikten sonra otomobilin geçtiği yoldan ayrılarak etrafı funda çevrili dar bir yola sap-tılar. Yolun sonunda küçücük, harap bir kulübe duruyordu. Ayak sesleri duyulunca kulübenin kapısından bir kadın gölgesi çıktı. Titiyen elinde tuttuğu fener, buruşuk yüzünü ve bembeyaz saçlarını aydınlatıyordu.

— "Aman yarabbim!" diye bağırdı. "Jose!"

Kız hemen ona dönerek İspanyolca bir şeyler söylemeğe başladı. İhtiyar kadın ağlıya ağlıya kapıdan çekildi. Tod eğilerek kapıdan içeri girdi ve baygın çocuğu köşedeki yatağa koydu.

Kız feneri ihtiyarın titriyen ellerinden aldı ve yatağa yaklaştı. İki genç, yaralı çocuğun üzerine eğildiler. Tod nihayet,

— "Kırılan bir kemik filân olduğunu zannetmiyorum," dedi. Ama fena düşmüş - hem de sakat. Sonra başındaki yarayı da beğenmiyorum. Temiz bir bez filân bulabilir miyiz?"

Kız hiç sesini çıkarmadan kalktı, düz keten eteğini sıyırdı ve kar gibi beyaz kombinezonundan uzun

Aşk ve Macera Romanı: 2

bir parça yırttı. Sonra köşedeki kovandan bir tase su boşalttı ve çocuğun yarasını ustaca yıkayarak sardı. İhtiyar kadın ikinci bir lâmba daha yakmıştı. Bu lâmbanın parlak ışığında Körn odanın pejmürde fakat buz gibi temiz olduğunu gördü. Kadının halinde, tavrında da, bütün keder ve telâşına rağmen reddedilmez bir vakar göze çarpıyordu.

Uzun boylu ve zayıftı. Buruşuk yüzünde inanılmıyacak kadar keskin ve hayat dolu, simsiyah gözleri vardı. Kuş pençesini andıran ellerinin ve kuru vücudunun seri hareketlerinde kendine mahsus, vahşi bir zarafet ve ahenk seziliyordu. Yatağın üzerindeki çocuk nihayet gözlerini açınca ihtiyar kadın dizlerinin üstüne çöktü.

Çocuğun gözleri bir an şaşkın şaşkın etrafında dolaştı, sonra genç kızın yüzüne dikildi. Zor duyulur bir fısıltıyla,

— "Senyorita!" dedi, "Senyorita! Amerikanyoydu, Senyor Viley'di! Bana küfretti, sonra güldü! Bana çarpınca güldüğünü duydum!"

— "Sen şimdi bunları düşünme, Jose. Dinlen, bir an evvel iyileş te o Senyör Viley'in hesabına o zaman bakarız. Ben yarın gene gelirim." Kız döndü ve elini ihtiyar kadının omuzuna koyarak yumuşak bir sesle,

— "Tia Juana," dedi, "Ben size Margarita'yı gönderirim." Sonra hızlı hızlı konuşmağa başladı ve Körn onun neler dediği anlamaz oldu. Nihayet ihtiyar kadın genç kızın elini minnetle öptü ve hasta çocuk perestis eder gibi bir ifadeyle ona baktı. İkisnin de kızı çok sev-dikleri ve bir nevi kurtarıcı melek

gibi gördükleri besbelliydi.

Gitmek için kapıya doğru ilerlerken Tod cebindeki bozuk paraları düşünceli düşünceli şıngırdattı, ama genç kız kat'i bir hareketle onu durdurdu. Ve dışarı, iri, parlak tropik yıldızlarının altına çıkıp da yalnız kaldıkları zaman alçak sesle tatlı bir kahkaha attı.

— Bu tarafların yabancısısınız galibal" dedi. "Tia Juana'ya bir tek mangiz gösterseydiniz canınıza okurdu. O dilenci değildir - sadakayı da hakaret sayar pek gururludur - melezlerin ekserisi öyledir."

Tod, "Bilmiyordum," dedi. "o zavallı çocuğa yardım etmek istiyorum. Buralarda bir doktor varsa göndereyim mi?"

— "Lüzumu yok. Jose'ye bir şey olmaz. Ama o Viley denilen adam belâsını bulmak istemiyorsa bundan sonra böyle birşey yapmaz."

— "Çocuğa bile bile çarpmak! Ne alçaklık!"

Kız acı acı güldü. "Viley'de zerre kadar insaniyet bulamazsınız. Sonra Jose'ye de hıncı vardı..." An-sızın sustu ve genç mühendise elini uzattı:

— "Adios, yabancı? Yardıma-nıza teşekkürler!"

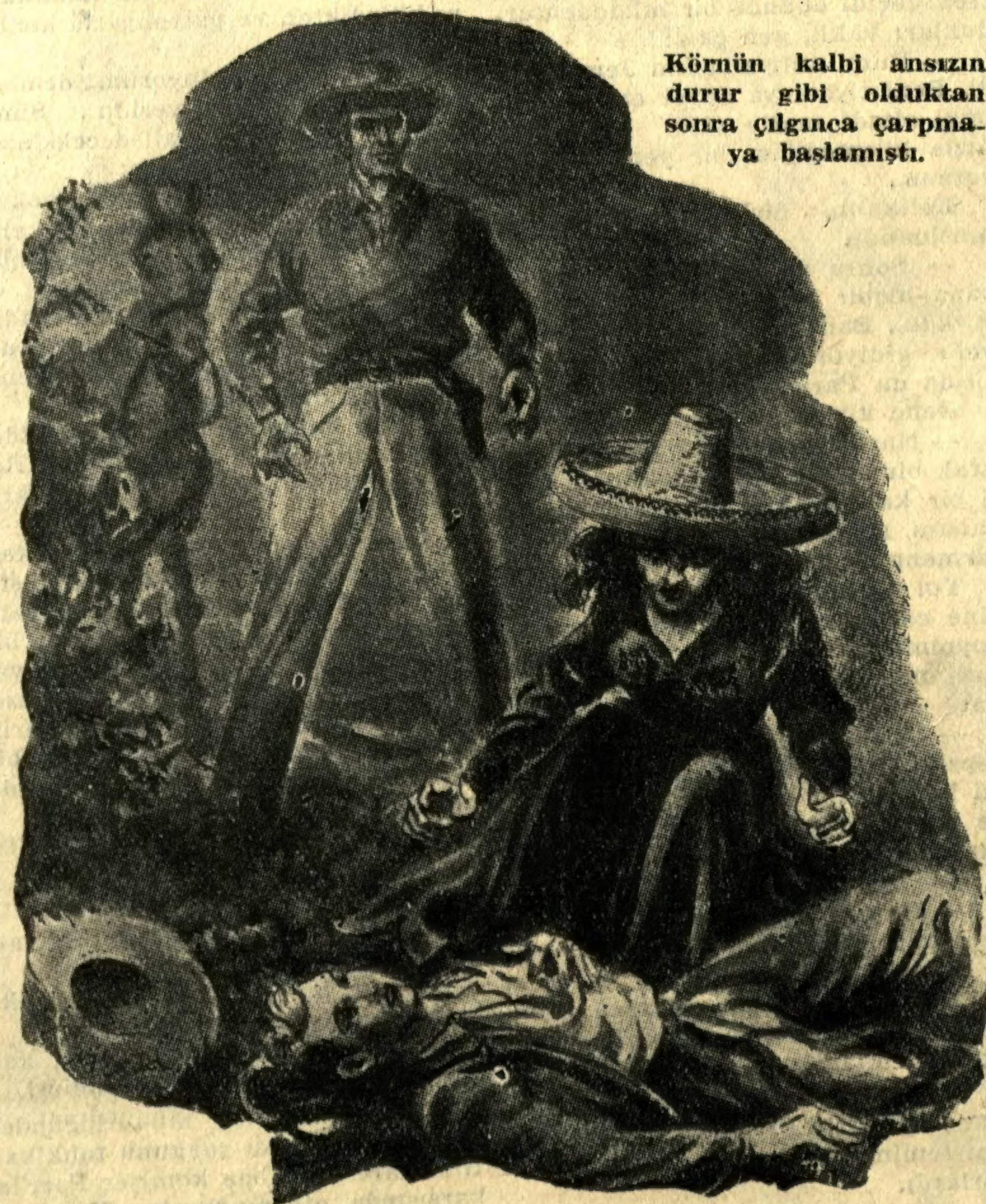
Tod, "Müsaade ederseniz sizi evinize veya nereye gidiyorsanız oraya götürüyüm," dedi.

Fakat kız, "Teşekkür ederim, hacet yok," diye cevap verdi. "Se-petim hendekte kaldı —"

— "Ben gider alırım. Bu saat-te sizin gibi kızların tek başına böyle yerlerde dolaşması doğru olmaz."

Karanlıkta kız gözlerini hayret-

Körnün kalbi ansızın durur gibi olduktan sonra çılginca çarpma-ya başlamıştı.

le genç mühendise çevirdi. Sonra berrak, şen bir kahkaha attı.

— "Ben hal" dedi. "Ben hal Bana bak, yabancı, ben buraya ortalıkta dört kulübeyle bir petrol borusundan başka bir şeycik yok-ken gelmişim. Burada beyaz, sarı, esmer - her renkten her insanı ta-nırım. Doğru olmaz mı? Bana kim-se bir şey yapamaz. Zira Limasito-nun köpekleri bile centilmen Ceof-un Bili'sini bilirler!"

Körn Tod, "Yani - bu - siz mi-siniz?" diye kekeleydi.

Kız, "Ne sandınız ya?" dedi. Sonra gururlu bir edayla, "Babam centilmen Ceof, Mavi Zar kumarhanesinin sahibidir," diye ilâve etti. Bütün dünyayı dolaşsanız Mavi Zar'dan daha dürüst kumarhane bulamazsınız. Size çok çok teşekkür ederim. Çok nazıksınız - ama zahmet etmeyin, ben evime kendim dönerim. Adios!"

II

İşe yaramıyan Bir Şövalye

Körn Tod otele dönerken beyni fırl fırl dönüyordu. O saf, korku-suz, temiz kız, bir kumarhane sahi-binin çocuğu nasıl olabilirdi? Genç mühendis son seneler zarfında kov-boylar diyarında buna benzer yeni kurulan şehirlerde çok gez-mişti. Bu nevi yerlerde gazinoları, meyhaneleri ve kumar evlerini sa-ran kadınları iyi bilirdi - ama bu kızın bu cins bir kız olmadığı bel-liydi.

Kumarhane gibi pis, mikrop dolu bir muhitte bu kız nasıl olmuş da böyle çiçek gibi temiz, tertemiz yetişebilmişti? Centilmen Ceof'un Bili'sinin muhitinden sadece, Körn-ü okadar şaşırtan, argo konuşma-sını öğrenmiş olduğu belliydi. Ger-çi gece karanlığında yabancı bir erkekle konuşmaktan çekinmemiş-ti, ama bu onun temizliğini bir ke-re daha isbat ederdi. Zira kız doğ-rudan doğruya bir erkek gibi tabii, serbest davranmış ve koketliğe, cil-velere kaçmamıştı.

Cesur, dürüst, müşfik, zeki - ve temiz! Böyle bir kıza dünyanın her yerinde binde bir rastlanırdı. Hele şans avcılığıyla dolu bir mantar şehrin kumarhanesinde!

Genç mühendis Mavi Zar'ın ön-nünden geçerken dikkatle içeri baktı. Salonda ve avluda ışıklar ya-nıyor, masaların etrafında Çinli garsonlar dolaşıyordu. Körn Tod gene hayret ve inanmazlıkla başını salladı.

Otele varır varmaz çabucak yı-kanıp karnını doyurduktan sonra Centilmen Ceof ve Bili hakkında o-telciden malûmat almağa karar verdi.

— "Şurada Mavi Zar diye bir yer var," dedi. "Nasıl bir yerdir, orası?"

Cim Bagot, "Mavi Zar mı?" diye cevap verdi. "Dünyanın en dürüst kumarhanesidir. Centilmen Ceof'a gelince yüzde yüz centilmen, yüzde yüz erkektir."

Tod otelciye bir püro uzatarak "Bir kıza var, değil mi?" diye so-rularına devam etti.

— "Evet. Hem de ne kız. As-lan gibi cesur. Ceylan gibi munis. Keçi gibi inatçı. İki sene evvel sa-rı humma salgını olmuştu. Şehirde kadın namına bir şey kalma-dı. Ona bakarsan erkekler de parmakla gösteriliyordu ya! Bu-nunla beraber Centilmen Ceof'un Bili'si yerinden bile kıpırdamadı. İhtiyar doktorla beraber hiç yılmadan çalıştı. Salgın geçti-ğinde nah şu parmağım kadar kalmıştı. Ama bir kere bile şikâyet ettiğini duymadık. Doğrusu Bili'yi herkes sever - hattâ kadınlar bile sever, ki kadınlar nekad az kadın sever bilirsiniz." Jim Bagot burada

(Davamı 14 üncü sayfada)

FENA DELIKANLI

Nakleden: Serap DERMAN

Bayan Henry Lincoln, hergün öğleye doğru yorgun argın yataktan kalkıp alelacele giyinerek sokağa fırlayan ve ancak şafak sökerken eve dönen oğlu Cartwright'in nerelerde vakit geçirdiğini bir türlü anlamıyordu. Kendisine nerede olduğunu sorduğu zaman çocuk sadece: « Şehire indim! » diye cevap verirdi.

Mrs. Lincoln yirmi seneden beri daima oğlunun kabahatlerini örtmeye ve onu babasına karşı müdafaa etmeye çalışmıştı. Mr. Lincoln ise, Cartwright'in sabahlara kadar kumar oynanan salonlarda ve barlarda dolastığını biliyordu.

Bunun için de arasıra: « Ailenin kirlenen şerefi, » ve « Ayaklar altına alınan itibarı, » gibi tâbirler kullanarak oğlunun üzerine yürür ve çocuk onun sözlerini küstah bir tavırla dinledikten sonra hemen komzasında kasiyerlik yapıyordu.

« Bizim moruk bugün gene kafa şışırdı, durdu. Söylediğine göre artık terseriliği bırakıp esashi bir iş sahibi olmam lâzımmış. »

Küçük Joe de aynı fikirdeydi. Fakat Cartwright'a bundan bahsetmeye cesaret edemezdi.

Herkes ona Küçük Joe derdi. Ufak tefek, kumral, mavi gözlü bir kızdı ve Mr. Lincoln'in büyük mağazasında tezgâhtarlık yapıyordu.

Cartwright kızı ilk gördüğü zaman hemen yanına sokulup: « Merhaba, güzelim! » demiş ve çok beğenen gözlerle onu baştan aşağı süzmüştü. Uzun boylu, zayıf bir delikanlıydı. Başında da yüzüne doğru lüzumundan fazla eğilmiş bir şapka vardı.

Rüyalarını dolduran zengin ve sevimli prensi bulunduğunu zanneden Küçük Joe tatlı bir sesle: « Merhaba! » diye cevap verdi.

Aradan aylar geçti. Şimdi kız artık onun maalesef hayallerini hakikat yapacak kimse olmadığını biliyor ve buna rağmen onu hâlâ yakışıklı ve sevimli bularak sevmeye devam ediyordu.

O akşam da Torchy'nin birahanesinde karşı karşıya oturuyorlardı. Mütemediyen Cartwright'a bakan kız üzülüyordu. Delikanlının mutlak bir derdi vardı bu gece. Kaslarını çatmış düşünüyordu. Küçük Joe, yavaşça bunun sebebini sormak istedi.

Çocuk parladı: « Hiç bir şeyim yok dedim ya! Beni rahat bırak! »

Biraz sonra bardağını kaldırıp bir yudumda boşalttı ve: « İhtiyar, dedi. Artık bana harçlık vermiyecekmiş de. »

Küçük Joe: « Hepsi bu kadar mı » diyerek neş'yle güldü. Fakat bir yandan da Cartwright'in herkeşe borçlu olduğunu hatırlıyarak canı sıkılmıştı.

Babası bir işe girip para kazanması hususunda ısrar ediyormuş ve böyle yapmadığı takdirde meteliksiz bırakacağını söylüyormuş. Çocuk devam etti:

« Eğer ben de onun dediğini ya-

parsam suratıma tükürsünler! Aklinca beni adam etmeye çalışıyor, ama ben ona gösteririm! »

« İyi ama Cardy, ne yapabilirsin? Elinden ne gelir? »

« Elinden ne mi gelir? » Elini cebine sokup bir çift zar çıkararak masanın üzerine attı: « Şunları görüyor musun? »

Küçük Joe itiraz etti: « Kumarla hayatını kazanabileceğini düşünüyorsan yanıyorsun... »

Cartwright: « Öyle mi zannediyorsun? dedi. Görüşürüz! »

Fakat evdeki hesap çarşıya uymadı, çünkü insan, talihi, ona ihtiyacı olduğu zaman eline geçiremezdi ve delikanlı bunu bilmiyordu. Bir gece geç vakit Küçük Joe'ye gelip para istedi. « Çabuk ol! » diyordu. Kızcağız üç senedenberi topu topu iki yüz otuz dolar biriktirebilmişti. Hepsini verdi.

İkinci defa tekrar gelerek gene paraya ihtiyacı olduğunu söylediği vakit çok acıklı bir hali vardı. Kız düşündü.

« Üzülme! dedi. Ben sana bulurum! »

Ertesi gün akşam üzeri saat altıda Torchy'de buluştular ve Joe onun eline bir deste para sıkıştırdı.

Cartwright sayarken sordu: « Bunları nereden buldun? »

« Borç aldım... »

Sonra ilâve etti: « Hemen git ve kazanmaya çalış. Çünkü vakit geçirmeden iade etmem lâzım. »

Cartwright: « Merak etme! dedi. Bana güvenebilirsin... »

Artık sık sık Joe'ye başvuruyor ve «Farzetki, parayı kumbaraya atıyorsun..» diyordu.

Kız: « Tabii! diye cevap veriyordu. Tabii! »

Günün birinde talihi gülmeğe başladı. O gece elli dolar kazandı. Ertesi gece yüz dolar kârla masadan kalktı. Mütemediyen işi büyütüyordu. Küçük Joe de onun kadar neş'eliydi. Sordu: « Artık borçlarımızı ödeyebiliriz, değil mi? »

Cartwright'in yüzündeki tebesüm kayboldu. « Acelesi ne? dedi. Ondan evvel yapacak bazı işlerim var. »

« Fakat Cardy, nasıl olur? »

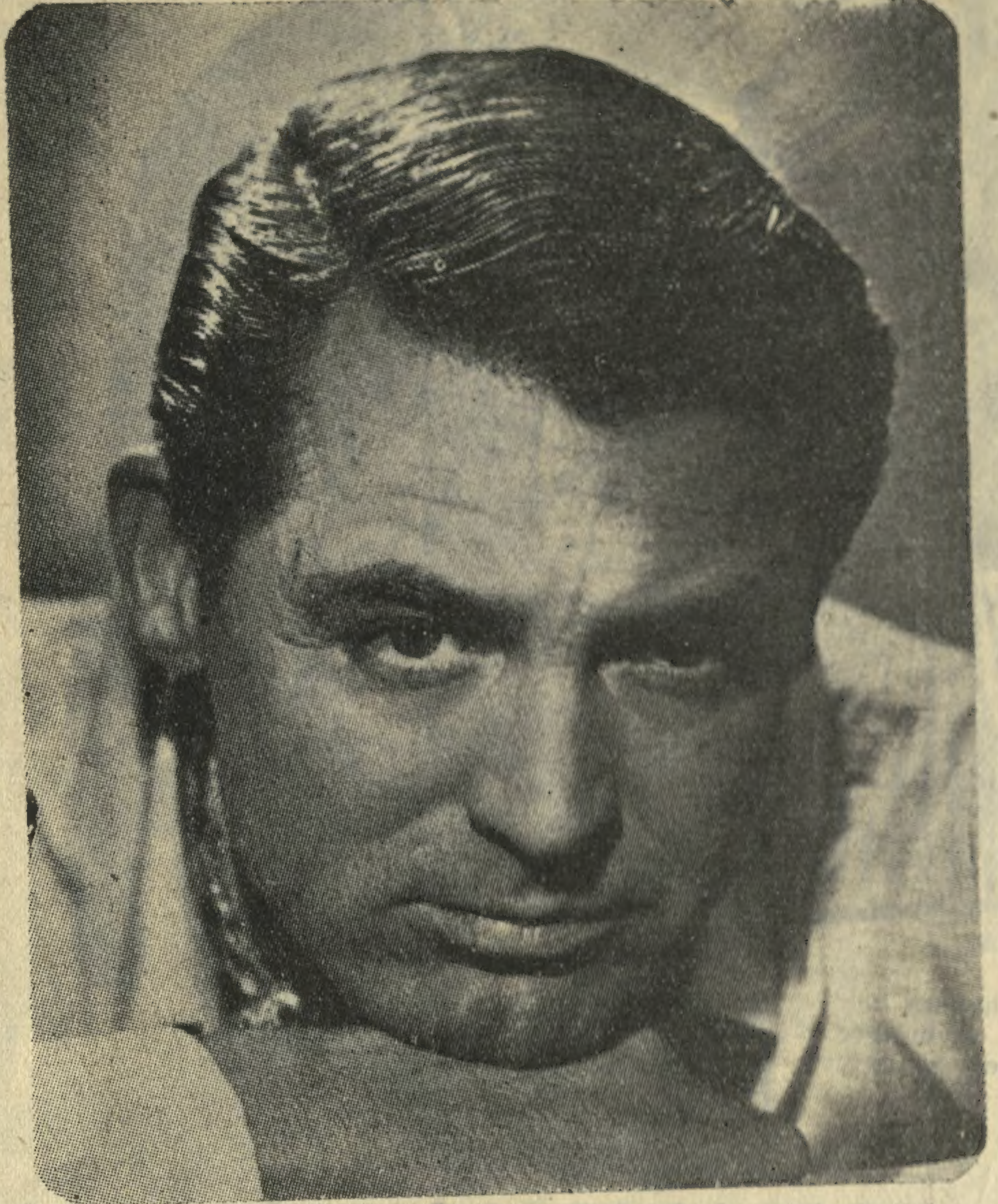
Delikanlı: « Ukalâlık etme! diye parladı: Bunları ben kazandım ve şimdilik kimseye vermek niyetinde değilim. »

Paraları çıkararak önüne yığdı: « Tam bin dolar... Yarın doğru Kentucky'ye gidip at yarışlarında oynayacağım. En aşağı on bin dolarla dönerim. Eğer sen ve akrabân, bundan hoşlanmıyorsanız, cehenneme kadar yolunuz var! »

Küçük Joe, başını önüne eğdi.

Cartwright, bir hafta ortalarda görünmedi. Bir gün öğleden sonra

SİNEMA

Cary Grant

Hayatı

Beyaz perdenin en cazip erkeklerinden biri olan Cary Grant İngiltere'nin Bristol şehrinde dünyaya geldi. Daha çocukken uçarı bir şeydi. Onüç yaşlarında kasabaya gelen bir sirk trupuyla kaçtı. Babası da peşinden. Yaramaz oğlanı kulağından tuttuğu gibi eve getirdi. Ama çok geçmeden bunun sadece geçici bir çocuk hevesi olmadığı anlaşıldı. Cary iki sene sonra gene kaçtı. Bu sefer babası onu aramaya gitmedi.

Hollywood'a gidişi

Cary binbir türlü maceradan sonra bir de Hollywood'u denemeğe karar verdi ve 1931 de şhirli şehre geldi. Çukur çenesi, yakışıklı yüzü ve erkek şahsiyeti kendini çok geçmeden belli etti ve Cary güzel filmler çevirdi. Son filmleri Loretta Young, David Niven ile çevirdiği The Bishop's Wife - Pishop'un Karısı ve Betsy Drake ile çevirdiği Every Girl Should Get Married - Her Kız Evlenmelidir isimli komedidir.

Aşkları

Hollywood'un sayılı çapkınlarından biri olan Cary daha ta-nınmamış bir aktörken Virginia Cherrill isimli bir sarışın güzelli almıştı. Sonra geçinemiyerek ayrıldılar. Bundan sonra Cary gene sarışın dilber Leslie Brooks ile sevişti. Fakat Leslie aşklarını ayyuka çıkarınca Cary kızdı ve evlenmek üzere oldukları halde ondan ayrıldı. Cary ikinci olarak Amerika'nın en zengin ve en bedbaht kızı olarak tanınan Barbara Hutton'la evlendi. Barbara ile Cary hiç uyusamadılar ve sonunda - birbirlerini çok sevmelerine rağmen - ayrıldılar. Cary ikinci izdivacından sonra gene sarışın olan Betty Hensel isimli bir sosyete kıızıyla sevişti. Fakat onun kendine ihanet ettiğini öğrenen Betty, Cary'yi terketti. Cary şimdi Betsy Drake isimli yirmidört yaşındaki sarışın bir artistle evlenmek üzere.

geri geldi ve doğruca eve gitti.

Babası sofrada: « Nerelerdedin? » diye sordu.

« Güneye gitmişim. »

Cartwright bütün parasını kaybetmişti ve Küçük Joe'nun ismi kulağına çalınmaya kadar konuşulanları dinlemedi bile. Fakat Joe'nun lâfı olur olmaz bütün dikkatini topladı.

Annesi kocasına: « Hangi kız? » diye sormuştu.

Mr. Lincoln cevap verdi: « Canım şu kasiyer kızdı bahsediyordum. Kasadan para çalmış da... Parayı tekrar yerine koymak üzere aldığı söylüyor, ve sebebi sorulunca da sadece: « Ne yapayım? İhtiyacım vardı... diyor. »

Mrs. Lincoln: « Şimdi kıza ne yapacaklar acaba? » diye mırıldandı.

Adam: « Hapsedecekler tabii! »

dedi.

Cartwright hemen yerinden fırlayıp spor otomobili atlayarak yola çıktı. Utancından buruşan yüzü sapsarıydı. Kilometrelerce yol kattı.

Sabahın saat dördünde, bir masanın başında oturan mavi üniformalı adama, Küçük Joe'nun evlenmek istediği kız olduğunu ve parayı da kendi ısrarı üzerine çaldığını anlatıyor; az sonra da tevkif ediliyordu.

Cartwright'in annesi günlerce göz yaşı döktü ve oğlunun, şehrin en fena çocuğu olduğunu düşündü.

Sağları biraz daha beyazlaşıp, belli biraz daha bükülen babası ise artık oğluna hiç de kötü bir insan denemeyeceğini söylemeğe başlamıştı.

« Bu habere ne kadar sevindiğimi bilemezsiniz? Mister Digby? »

BİR İNTİHAR

Nakleden: Semih DEMİRCİ

Pazartesi sabahı, Tom Digby içeriye girdiği zaman bütün memurlar masalarında oturuyorlardı. Kendisi de vaktiyle onlar gibi küçük bir kâtipken hepsi onu severlerdi. Fakat İdare müdürü olunca vaziyet değişmiş, sert tavrı ve zalim hareketleri kimsenin hoşuna gitmeğe başlamıştı.

Muhasebeci, Tom Digby'yi yazıhanesine kadar takip etti. Tom paltosunu ve şapkasını astıktan sonra adama doğru hasın bir nazar etfederek: « Söyle bakalım, dedi. Sabah sabah gene ne var? »

Muhasebeci büyük bir sükûnetle cevap verdi: « Jonny Curtland, dün gece zehir içti! »

Koltuğuna doğru yürümekte olan Tom Digby, yarı yolda donakaldı ve inanmıyan gözlerle adama baktı.

Öteki başını salladı. « Maalesef doğru. Jonny Curtland kendini zehirledi. »

Düşmemek için masanın kenarına dayanan Tom, zorlukla yerine oturabildi. Bu haber onu fena halde sarsmıştı. Başını ellerinin arasına alarak titrek bir sesle: « Benim hatam.. diye mırıldandı. Onu buradan kovmamla, intihar etmesi için eline bir tabanca vermem arasında hiçbir fark yoktu. O gün daireye sarhoş gelmişti. Ben de bu şekilde hareket etmeye mecbur oldum. Daha aradan iki gün bile geçmedi. »

Yüzünü avuçlarıyla örterek: « Yoksa... diye sordu. Yoksa öldü mü? »

Muhasebeci: « Hayır, dedi. Doktor tam vaktinde yetişt. İyileşmesi ihtimalinin fazla olduğunu söylüyor. »

Tom Digby: « Çok şükür Allahım!.. » diye derin bir nefes aldı ve hemen şapkasıyla paltosunu kapıya doğru yöneldi. « Jonny'nin evine gidiyorum. Kendisine, buradan çıkarılması hakkındaki emri geri aldığımı söylersem belki yaşamak ümidi artar. »

Muhasebeci: « Biraz düşündü: « Jonny'yi görmeyi istirdim ama doktor ziyaretçilerinin yanına girmesini menetti de.. »

Tom Digby şapkasını alıp kalktı: « Doktorun hakkı var. Kendisine benim tarafımdan da geçmiş olsun deyin ve şunu da ilâve edin: Eğer günün birinde gene itidallımı muhafaza edemiyerek ona karşı sert davranırsam, beni tekme ile susturmasına da şimdiden müsaade ediyorum. »

Kapıyı açıp tatlı tatlı gülümseyen kadına dönerek: « Bir şeye ihtiyacınız olursa, para sıkıntısı filân çekerseniz hiç düşünmeden bana başvurun. » dedi. Ve veda edip ayrıldı.

Dışarıya çıkınca alnında biriken terleri sildi. Artık geceleri rüyasına girip uykularını kaçıracak korkunç bir hayaletten kurtulmuş sayılırdı ve bunun için de Allaha tekrar şükür ediyordu.

Aklı başına gelmişti. Bundan böyle Jonny Curtland haftanın her günü işe sarhoş gelse bile gene sesini çıkarmıyacak, hele kovmayı aklından bile geçirmeyecekti. Zavallının bu kadar hassas ve içli olduğunu nereden bilebilirdi ki..

Tom Digby ayrılır ayrılmaz, Mrs. Curtland hemen telefonu açıp anne-siyle konuşmağa başladı.

« ... ve asıl işin gülünç tarafı da neresi biliyor musun, anne? Jonny her zaman onun gayet sert ve merhametsiz bir adam olduğundan bahsedirdi. Halbuki şimdi hasta yataken bile maaşı tıkrı tıkrı işliyecek. Eşi bulunmaz bir müdür doğrusu.. »

« İnşallah içkiyi bırakır artık. Ne dedin?. Oh.. Hayır.. İşin aslını belli eder miyim hiç... Mr. Digby bütün kabahatin kendisinde olduğunu ve Jonny'nin de kovulduğu için intihara teşebbüs ettiğini zannediyor. Adamcağız benim yanlışlıkla viski şişelerinden birine kezzap doldurduğumu ve bunların Jonny'nin başına benim yüzümden geldiğini nereden bilecek... »

Kadın zorlukla yutkundu: « Bu habere ne kadar sevindiğimi bilemezsiniz, Mr. Digby. Bütün paramızı son meteliğine kadar harcamış-

Yeşil

PIJAMA

Nakleden: Leylâ BEKEM

Freytag'ın karısı bir aydan beri annesinin yanındaydı. Bunu fırsat bilen Freytag, bir güzel eğlenmişti. Bir gün meyhaneye, bir gün bir arkadaşlarının evine gidiyordu. Arada sırada da arkadaşları ona geliyorlardı. İçiyorlardı, poker bezik oynuyorlardı. Sabaha karşı dağılıyorlardı. Tabii ertesi gün, dairede hafif tertip kestiriyor, söylenenleri yarım yamalak anlıyordu! Bir gün artık bu eğlencelere bir son vermek lazımgeldi. Karısından bir telgraf almıştı. Öbüsüğün dönüyordu. Evin bu halini görmemeliydi. Yoksa dünyayı zindan ederdi ona. Freytag, hemen odalara cekî düzen vermeğe kovuldu. Bu sırada halıda yanık lekeleri gördü. Yere cömeldi, parmağını ağzına götürüp tükrükle ıslattıktan sonra halıdaki ufak yanıkları, delikleri oğusturmağa başladı. Ama nafi.. Ya masas ortülerindeki yanıklar.. Eğildi, yatakların altına baktı. Vay canım! İlk hakmağı ihmal etmemiş.. Rakı şişeleri mi istersin: açık sacık kadın resimleri mi?.. Alışığı gibi cöp tenekesine fırlattı. Sonra tekrar yatak odasına döndü. Yatağını düzeltti. Karısının vorganını balkona asmak üzere kaldırmış. birden öyleleri falan.. kadar acıldı. Bu da nesi? Aman allahım bir pijama, hem de gayet zarif bir kadın pijaması. İpekli, caşla yeşil.. Bu pijamanın burada ne işi vardı? Karısının mavî, pembe, kırmızı ve sarı birer pijaması olduğunu biliyordu. Fakat yeşil pijama.. vakti. Freytag ürperdi. Vicdanı rahattı, rahattı ama..

« Alcak berif ben sana gösteririm.. diye mırıldanıp yumruklarını sıkı.. »

Bu gayet tabii yine arkadaşı Millerin pis şakalarından biriydi. Ya karısı bu pijamayı görseydi. Kıyamet kopardı. Mahkemelik bile olabilirdi. Bir kaç gün evvel Miller ve daha bir kaç arkadaş evinde içip eğlenmişlerdi. Bir ara Miller yatak takımlarına görmek bahanesi ile bu odaya muş olacaktı. Başka kimse bu odaya

girmişti. Bu pijamayı o zaman koyayak basmadığına göre Miller'den başkası olamazdı. Zaten Miller bu çeşit eşek şakaları ile meşhur değil miydi? — Alacağın olsun! Senin başına öyle bir çorap öreceğim ki.. Savaşacakmı; diye söylendi.

Sinirli sinirli pijamayı aldı yazı masasının çekmecesine koydu, kilitledi. Pijama pek güzel birşeydi. Hem de kalitesi çok iyi idi. Miller bu adı şakaları için iyiden iyiye masraf ediyordu.

Birden aklına geldi: Tamam, pijamayı Miller'e geri vermiyecek, güzel bir paket yapıp kendi karısına hediye edecekti. Kimbilir ne kadar sevinecektir?..

Freytag yazı masasına oturdu telefon rehberini karıstırmaya başladı, bir taraftan da yanındaki bloka telefon numaraları kaydetmeğe koyuldu. Epeyce bir zaman sonra rehberi kapadı, telefonu eline aldı. Sonra sırayla kâğıda kaydettiği numaraları aramağa başladı.

« Allo. Yarın sabah tam saat sekizde iki tane büyük kamyon yollayınız. Eşyalarımı naklettireceğim. Altı tane de kuvvetli iriyarı adam. Adres Breite sokağı, No. 11, ikinci kat. Adım Georg Miller. »

Freytag telefonu bir açıyor, bir kapatıyordu. Muttasıl kendini Georg Miller diye tanıtıyor ve adresine göndermeleri için en akla gelmedik şeyler ısmarlıyordu.

« İki ton kireç, bir elektrik süpürgesi, bir düzine banyo teknesi bir tane çelenk, yirmi beş tane kurmuş gül, bir tane büyük tabut, bir papaz, bir doktor, cenaze arabası, bir yazı makinesi, on iki kişilik bir gato, beş tonluk bir kamyon, dört badanaçı, iki marangoz, bir çilingir on tane bilardo topu, bir dans hocası, bir kuyruklu piyano..... »

Freytag, kâğıdına kaydettiği bütün numaralara telefon etmişti. Kıs-

ık çünkü.. »

Biraz düşündü: « Bir şeye ihtiyacınız olursa, para sıkıntısı filân çekerseniz hiç düşünmeden bana başvurun. » dedi. Ve veda edip ayrıldı.

Dışarıya çıkınca alnında biriken terleri sildi. Artık geceleri rüyasına girip uykularını kaçıracak korkunç bir hayaletten kurtulmuş sayılırdı ve bunun için de Allaha tekrar şükür ediyordu.

Aklı başına gelmişti. Bundan böyle Jonny Curtland haftanın her günü işe sarhoş gelse bile gene sesini çıkarmıyacak, hele kovmayı aklından bile geçirmeyecekti. Zavallının bu kadar hassas ve içli olduğunu nereden bilebilirdi ki..

Tom Digby ayrılır ayrılmaz, Mrs. Curtland hemen telefonu açıp anne-siyle konuşmağa başladı.

« ... ve asıl işin gülünç tarafı da neresi biliyor musun, anne? Jonny her zaman onun gayet sert ve merhametsiz bir adam olduğundan bahsedirdi. Halbuki şimdi hasta yataken bile maaşı tıkrı tıkrı işliyecek. Eşi bulunmaz bir müdür doğrusu.. »

« İnşallah içkiyi bırakır artık. Ne dedin?. Oh.. Hayır.. İşin aslını belli eder miyim hiç... Mr. Digby bütün kabahatin kendisinde olduğunu ve Jonny'nin de kovulduğu için intihara teşebbüs ettiğini zannediyor. Adamcağız benim yanlışlıkla viski şişelerinden birine kezzap doldurduğumu ve bunların Jonny'nin başına benim yüzümden geldiğini nereden bilecek... »

kıs güllüyor, mütemadiyen: « Oh olsun Miller, oh olsun sana! » diye tekrar edip duşuyordu. * * *

Ertesi sabah daireye giderken önce Breite sokağına uğramayı düşündü. Saat tam sekiz çeyrek geçe Millerin evinin önüne vardı. Evin etrafını müthiş bir kalabalık sarmıştı. Eşyalar, adamlar, polisler.. Miller balkonda oradan oraya koşuyor avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

Freytag'ın içi burkuldu. Millerin haline acıdı. Fakat pijamayı hatırladı. Ya karısı ile muhakemelik olsaydı? Acıması geçiverdi ve bilâkis adamin haline için için gülmekten kendini alamadı.

Ertesi sabah Freytag istasyona karısını karşılamağa gitti. Eve vardıkları zaman ipekli kâğıda sarıp hazırladığı pijamayı karısına uzattı.

« Şekerim sana bir sürprizim var. Aç bakalım beğenecek misin? »

« A şahî mi.. »

Fakat kadın birden susmuş, gözlerini kocasına dikmişti:

« Ne olmus bu pijamaya? »

Freytag kelimeleri ağzında geveliyerek. Söylenecek oldu:

« Hiç ne olacak senin için aldim da.. »

« Ya öyle mi hanzır? Bu pijamayı ben seyahate çıkmadan evvel kendime almıştım. Evde tecrübe etmek için giydimdi, sonra da yanlışlıkla bavuluma koyacağımı yatağıma atmıştım.. Orada unutmuş gitmişim. Anladın mı? Sen bunun farkına varmadığına göre demek hiç evde yatmadın!.. Nerelerde kaldın, kimlerle gezdin?.. Ben sana gösteririm!.. »

Karısı, Freytag'a Hanyayı, Konayı öyle bir gösterdi, ki adamcağız başı yara bere içinde o akşam en yakın hastahaneye kaldırıldı ve bir gün evvel beyin hummasından aynı hastahaneye yatırılan Georg Miller'in odasına bitişik bir odaya yerleştirildi.

NAT PINKERTON

BİRAZ EVEL BURAYA UFAK TEFEK. HALİM SELİM BİRİ GELDİ ONU ARIYORUZ. HANI TELEFON ET. NİŞTİ.

NEREYE GİTTİĞİ-Nİ BİLMİYORUM. ÖMRÜMDE GÖRME-MİŞTİM. YÜZÜNDE YARA İZİ OLAN BİR ADAM ONU YAKA PAÇA DIŞARI AT. TI

TELEFON EDE-NİN ŞAPKASI.

MORRISON'UN ŞAPKASI NEREDE OLSA TANIRIM SONRA NE OLDU?

YARA İZLİSİ. GEL BURAYA. SANA DİYECEKLERİM VAR, DİYORDU. ARKA. LARINDAN KAPIYA ÇIKTIM. PEK SİS. LİYDİ. KAVGA ETTİK. LERİNİ DUYDUM. GÖZ GÖZÜ GÖR. MÜYORDU. BİR MOTOR SESİ DUYDUM.

ADAM DOĞRU SÖYLÜYOR FOR-SAYT. MORRISON YÜZÜNDE YARA İZİ OLAN BİR GEMİCİYİ ARIYORDU. ADI HANSEN MİS.

ARADIĞINI BULMUŞ OLACAK. YAZIK KI İZ BURADA SONA ERİYOR. KARAN. LIKTA BİR SAAT EWEL İŞİTİLEN MOTOR SE-SİNİ...

...EVET. TAKİP GÜÇ. AMA MORRISON BİZE BİR BAŞKA İPUCU BIRAKTI. BU HANSENİN PATRONUNUN İSMİ NEL. İNİŞ. LORD NEL... NEL BİR KADIN İS. MIDİR BÖYLE BİR KADIN VAR MI?

ZANNET-MİYORUM

AMA DURUN.. BELKİ MOR. RISONUN SADE CÜMLESİ DEĞİL KELİMESİ DE YARIDA KALDI. LORD NELSON DE-MEK İSTEMİŞ OLAMAZ MI? NE DERSİN FORSAYTE. LORD NELSON...

YAŞA PINKER-TON.. VİKTORİ İSİMLİ YÜZEN EVİN SAHİBİ LORD NELSON İSİMLİ BİRİDİR PEK GARİP TA. BİATLIDIR.

PEKİ BU YÜZEN EVİ BULABİLE-CEK Mİ-YİZ?

TABİİ. TAYMİSİN ÜZERİNDEYSE SA. HİL POLİSİ BİLİR.. YÜRÜ EVLÂT.

BU SIRADA VİKTORİDE YALVARIRIM GİZE BENİ BU KÜRKÜNG GEMİDEN ÇIKARIN SİZE ÇOK PARA VERİRİM.

OLUR ABLA. MOTOR YAN TARAFTA. İÇİNE GİR DE BENİ BEKLE GE-LİYORUM.

İŞİNİN BAŞINA DÖN HANSEN YOKSA SENİ KAMÇI-LATIRIM.

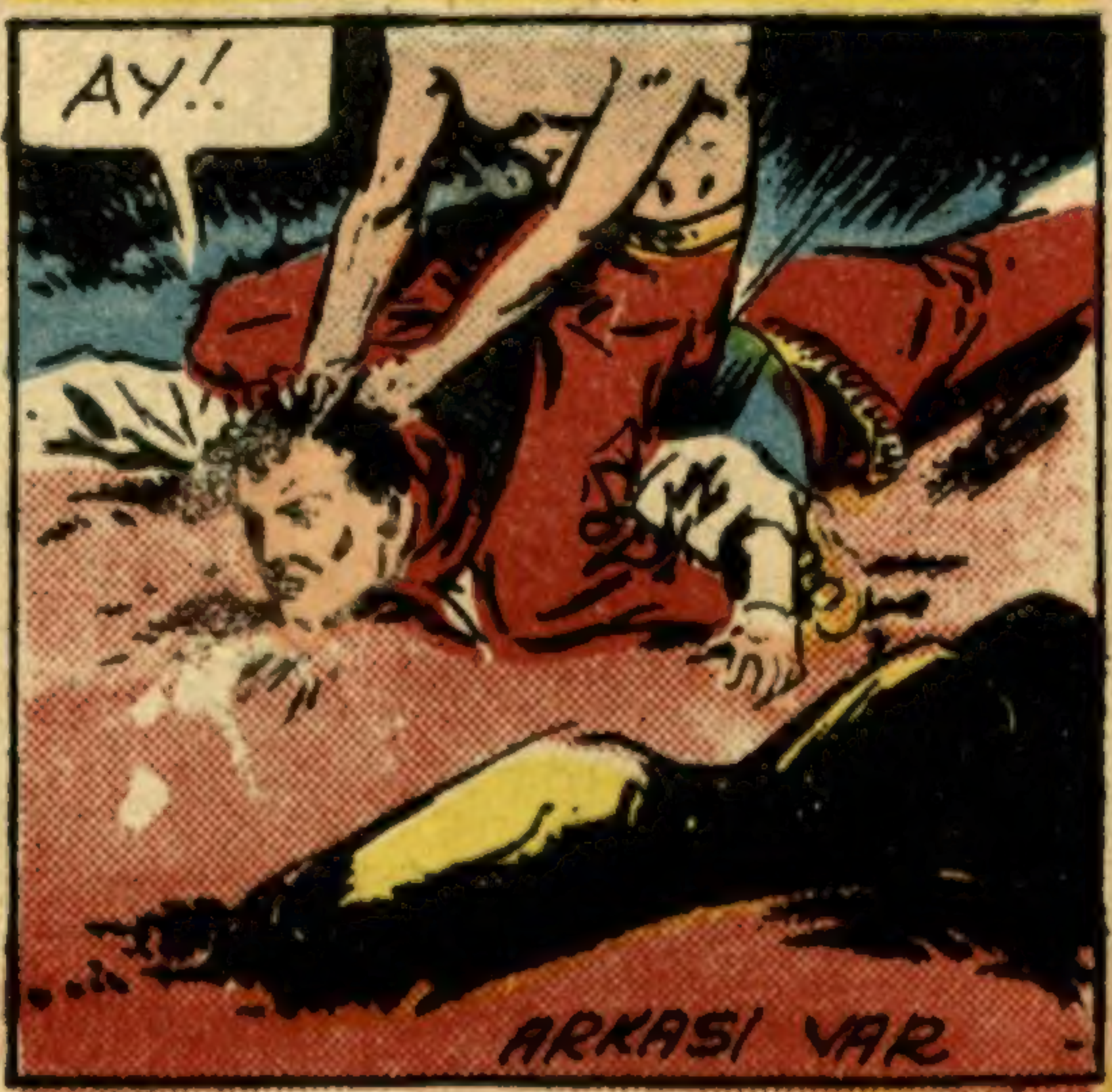
NE İSTİYORSUN? NEYE KIZI BIRAKIP GELDİN.

NUMARAYI BIRAK. KASAYI AÇTIĞIN İÇİN ÇOK TEŞEKKÜR E-DERİM. BENİ ZAHMETTEN KURTARDIN.

GEKİL. YOKSA KARNINI DE-ŞERİM.

BRIK BRADFORD

ESRARENGİZ KUKLA

YALNIZ RUHLAR

62 ÇOK KALABALIKLAR. BILMEM ONLARI NASIL UZAYLA...

62

COK KALABALIKLAR. BILMEM ONLARI NASIL UZAKLAŖTIRACAGIZ!

HERDÜSENİN YERİNE BİR BAŞKASI PEYDAH OLUYOR.

NE VAR TEĞMEN NEDEN ATEŞ ETMİYORSUN?

MERMİM KALMADI !.

ALIN AMA BU SONUNCU BAŞKA YOK!

SİMDİ ARTIK KORKMAYA BASLADIM DİM MARK. ÇÜNKÜ CEPHANE MİZ KALMADI..

SON BİR ÜMIT DAHA VAR ELSA. KORKMA!

BUSIRADA BİR SİMSEK ÇAMAŞI

HAVADA Kİ BUSIKIN TIYI HİSSEDİYORDUM. BU TAYFÜN KOPMUŞTU.

BUSIRADA BİR
ŞİMŞEK ÇAKAR
VE MÜTHİŞ
BİR FIRTINA
KOPAR.

HAVADA Kİ BUSIKINTIYI
HİSSE DİYORDUM. BU
TAYFUN KORKUNC
BİR ŞEYDİR AMA
BELKİ BİZİM
KURTUMA-
MIZA SE-
BEP OLUR.
BAK NEG-
RİTOSLAR
KAÇIYOR.

BUNUNLA DA
MÜCADELE
EDECEĞİZ
MARKİ.

NEHİR TAŞIYOR...

ELSA GEL--- ŞUNA SARIL.

ACABA BU SU BASKININA DAYANA BİLECEK MİYİZ?

DAYAN MAMIZ LÂZİM MARK!.. HEM KENDİNİZ HEM DE.. YAVRUMUZ İÇİN...

DAYAN MAMIZ LÂZİM
MARK.. HEM KEN-
DİNİZ HEM DE..
YAVRUMUZ
İÇİN...

ACABA BU SU BASKININA
DAYANA BILECEK MIYIZ!

ORMANDA TAYFUNA YAKALANAN KAFİLE NEGRİTOSLARDAN KURTULDUKTAN SONRA SAHİLE VARMAK İÇİN NEHRİN SULARI İÇİN MÜCADELE EDİYORLAR.

KENDİMİZİ AKINTIYA TERKEDELİM. YEĞANE KURTULUŞ YOLU BU!

FAKAT, ÖTEKİLER?

İNŞALLAH ONLARDA KURTULURLAR. ONLARDA BİZİM KADAR ŞANSLI İMİŞLER!

BURAYI TANIDIM MARK İYİ BİR YOL ÜZERİNDEYİZ!

BU SIRADA MANILAYA VARMIŞ OLAN CENİ KOMUTANLIĞA GİDEREK KOCA SININ AKİBETİNİ HABER VERİR.

ONA YARDIM İÇİN YANINA KADAR GİTMİŞTİM... VAHSİLERİN REİSİ İLE MÜZAKEREYE GİRİŞTİM VE...

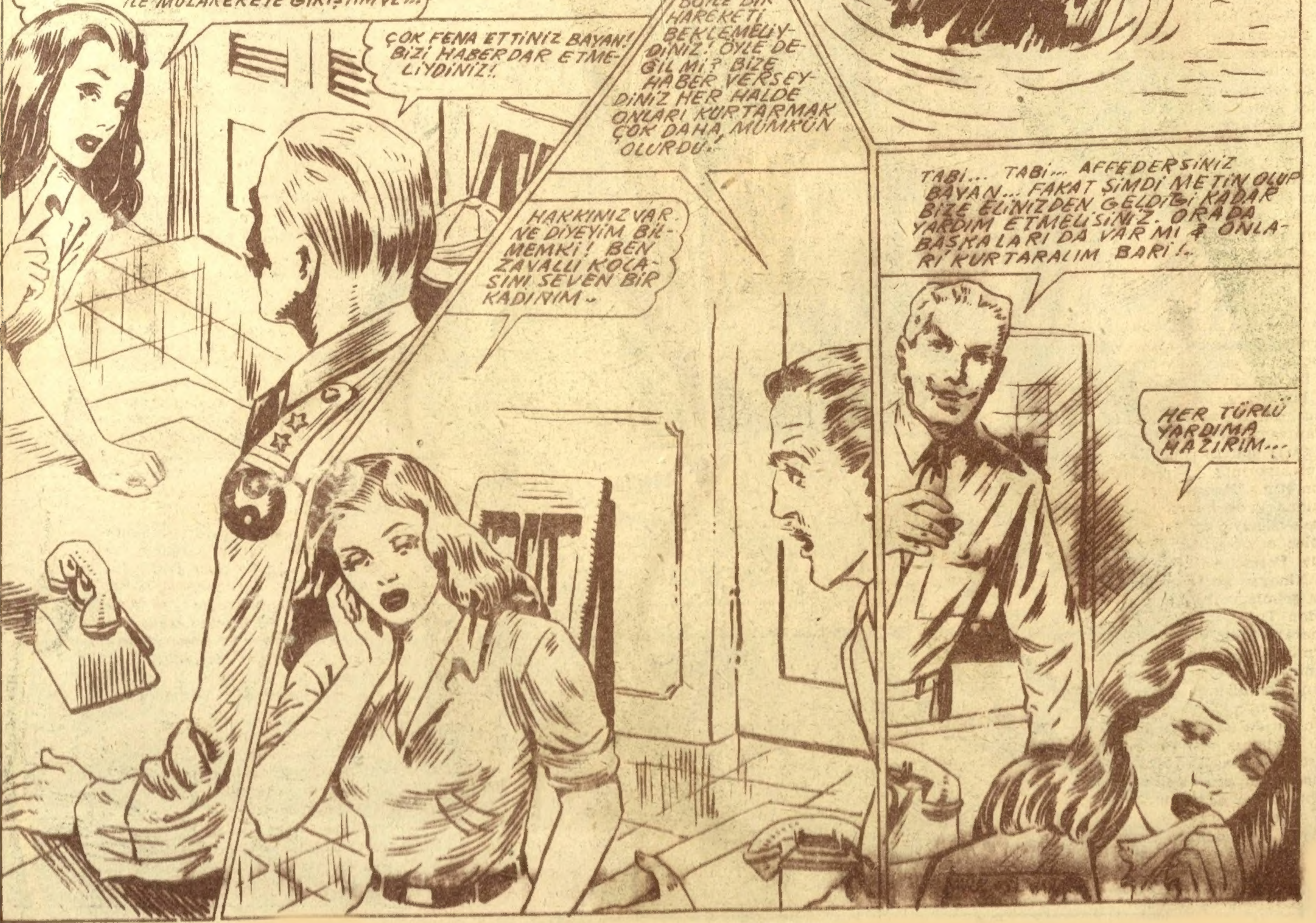
ÇOK FENA ETTİNİZ BAYAN! BİZİ HABERDAR ETMELİYDİNİZ!

BU YERLERDEN BÖYLE BİR HAREKETİ BEKLEMELİYDİNİZ! ÖYLE DEĞİL Mİ? BİZE HABER VERSEYDİNİZ HER HALDE ONLARI KURTARMAK ÇOK DAHA MÜMKÜN OLURDU!

HAKKINIZ VAR. NE DİYEYİM BİMEMKİ! BEN ZAVALLI KOCA SINI SEVEN BİR KADINIM.

TABI... TABI... AFFEDERSİNİZ BAYAN... FAKAT ŞİMDİ METİN OLUP BİZE ELİNİZDEN GELDİĞİ KADAR YARDIM ETMELİSİNİZ. ORADA BAKALARI DA VAR MI? ONLARI KURTARALIM BARI!

HER TÜRÜ YARDIRMA HAZIRIM...

DIŞI KURT

Yazan = KEMALETTİN TUĞCU

Aşk ve Macera Romanı: 12

Beni

Genç kız içini çekerek anlattı: — Turgut, Rıdvan Nafizin kasasındaki bütün paraları çalmış.

— Turgut mu? O ortadan kaybolmadı mıydı?

— Evet, onu son defa yangın harabeleri üstünde ben görmüştüm. Hatta Siyahlı kadın onu alıp götürüyordu.

Bayan Macide:

— Buna nasıl inanıyorsun? dedi. Sen kolejde okumuş bir kızsın.

— Evet ama ben gözümle gördüm. Biliyorsunuz, ki gidip Orhana haber verdim. Oraya koştuk. Siyah maskeli kadını sizi gördüğümüz gibi, ikimiz birden gördük.

— Çok şey. Ben hayalet gördüğünüzü sanıyordum...

— Evet, Siyah maskeli kadın bir hayalettir. İstedığı zaman insanlara görünüyor. Hem doktorun başına gelenleri biliyorsunuz. Hiçbir şeye inanmayan adamcağızı o çarptı. Zavallı bu mahlûkun üstüne yürümeğe kalktı. Fakat elini sürer sürmez yıldırımla vurulmuşa döndü. O inandıktan sonra ben haydi haydi inanırım.

— Peki, Turgut ne yapmış?

— Bakınız anlatayım size. Rıdvan Nafizin yerleştiği apartımana gitmiş. Başına gelen felâketten sonra hastalanan Sevilin babası az zamanda acısını unutmuş. Yeniden işe başlamak istiyormuş. Turgut ona gitmiş. Onun evinde kalmağa başlamış. Fakat bir gün, pek az konuşan, mütemadiyen düşünen bu delikanlı, Rıdvan Nafiz uyurken cebinden anahtarı alıp bitişik odadaki kasayı açmış, orada bulunan otuz bin lira kadar bir parayı alarak ortadan kaybolmuş.

Bayan Macide merakla sordu:

— Peki, sonra?

Kâmuran heyecanla anlatmağa devam etti:

— Rıdvan Nafiz sabahleyin erkenden kalkmış. Turgudu aramış. Kapıcı onun pek erken çıkıp gittiğini söyleyince üzülmüş. Öğleye doğru bir tüccara para vermesi lâzım gelmiş. Anahtarı aramış. Bulamayınca kasaya koşmuş. Kasa açık duruyormuş. Orada bir tablada Turgudun içtiği ve yarım bıraktığı bir sigara ile ona ait bir mendil bulmuş. Otuz bin liranın yerinde yeller esiyormuş. Bir hafta kendisinde misafir olan zavallı gencin durgunluğundan, garip garip hallerinden zaten kuşkulanyormuş. Hemen komişere telefon etmiş. Parmak izleri alınmış. Turgudun evde kalan eşyasındaki parmak izleriyle aynı çıkmış. Bütün şüpheler o zavallının üstünde toplanmış. Peşine sivil memurlar düşmüş. Nihayet geçen akşam buraya kadar gelmiş ve hiçbirimizin haberi olmadan Turgudu, gece yarısı yangın harabesinde yakalamışlar. Alıp götürmüşler. Zavallı genç çocuk masumane bir surette Rıdvan Nafizin parasını kendisinin aldığını ve götürüp Siyah maskeli kadına verdiğini, onun da kendisine Sevilî vereceğini söylemiş ve tahkikatı yapan komişere « Kuzum bunları kimse duymasın, Siyah maskeli kadının kulağına gider de Sevilî farelere yedirir, » demiş.

Bayan Macidenin gözlerinden yaşlar döküldü. Derin derin içini çekti:

— Zavallı çocuk, dedi. O da pe-

rişan oldu. Peki sonra?

Kâmuran ağlıyarak:

— Sonra adamakıllı sorguya çekilmiş, dedi. Müşahede altına da almışlar. Büsbütün deli olmadığını, fakat pek kuvvetli bir idefikse sahip olduğunu anlamışlar. Şimdi hâlâ müşahede altındaymış. Bugün yine polisler gelmiş, yangın harabesi aranmış. Para bir türlü bulunamıyormuş. Turgut bütün saflığı ile parayı Siyah maskeli kadına verdiğini söylemiş.

— Peki Rıdvan Nafiz ne yapmış?

— O paranın bulunmasını, fakat Turgudun cezai ehliyeti olmadığını, serbest bırakılmasını istiyormuş.

— Bu parayı kaybetmek onu sarsmış mı?

— İyi bilmiyorum, fakat yazıhane açmaktan vazgeçmiş. Zaten son zamanlarda işinin iyi gitmediğini söylüyorlardı. Paranın muhakkak bulunmasını istediğine göre çok sarıldığı anlaşılıyor.

Bayan Macide fazla üzgündü. Tekrar içini çekti:

— Turguda çok yazık, dedi.

— 13 —

Bayan Macide Turgudun haline

Avuçlarını yüzüne kapatmış bir mezar seddine oturmuştu.

çok üzülmüştü. Gözlerini silerken:

— Kâmuran, dedi. İster misin akıl hastahanesine kadar giderek bu zavallıyı ziyaret edelim. Belki öğütlerimizin onun üzerinde iyi bir tesiri olur.

Genç kız memnuniyetle razı oldu. Ertesi gün için ziyareti kabul etti. Bayan Macide her zamanki gibi çok sade, fakat kibar giyinmişti. İkisi birlikte yola çıktılar. Oraya kadar gelmişken genç dul kadın hastahane idaresine bin lira bağışta bulundu. Sonra yalnız bir odaya kapatılan ve kendisine bir asistan arkadaş edilen Turgudu ziyarete gittiler.

Genç adam yatağında, arka üstü ve gözleri kapalı olarak yatıyordu. Kendisini müşahede altında bulunduran asistan onun hiç konuşmadığını, fakat sık sık ağladığını, bu halin tam bir cinnet alâmeti olamayacağını, Turgudun ancak çok kuvvetli bir tesir altında kalmış olduğu anlaşıldığını söylüyordu.

Kâmuranla Bayan Macidenin seslenmelerine cevap vermedi. Genç kadın o zaman asistana beş dakika için kendisini hasta ile yalnız bırakmasını rica etti. Kâmuran da dışarıya çıktı.

Bayan Macide pek az sonra ka-

piyı açtı ve asistanla genç kızın yanına gitti:

— Kendisine Siyah maskeli kadından selâm getirdiğimi, eğer paraları bıraktığı yerî gösterirse kendisini salıvereceklerini söyledim, dedi. Konuşuyor, yüzünde büyük bir heyecan var. Kendisine uzun uzun öğüt verdim. Üzerinde bir tesir hasıl olduğunu zannediyorum.

Asistan da delikanlının yatağının içine oturup gülümsemekte olduğunu görünce hayrete düşmüştü. Turgut:

— Beni bırakınız. Gideceğim. Siyahlı kadından paranızı alıp size getireceğim. O da bana Sevilî verecek, diyordu.

Bunlar bir delin'in sözlerinden ve saçmadan başka bir şey olamazdı. Dışarıya çıktıkları zaman Bayan Macide:

— Belki de paraları orada bir yere saklamıştır, dedi. Eğer bir tecrübe daha yapmağa kalkışırsanız bize de haber veriniz, size yardım ederiz.

Kâmuranla birlikte çok müteessir ayrıldılar. Bilhassa Bayan Macide çok üzgündü. Rasladıkları birkaç delinin feci halli onu hırpalamıştı. Durmadan ağlıyordu.

Genç kızdan ayrılarak köşke girdiği zaman kendisini yatağının üstüne attı. Hiçkırıklarla ağlamağa başladı. Bütün vücudu titriyor ve:

— Ben de bir gün deli olacağım, diyordu. Yavrumun acısıyla ne yaptığımı bilmiyorum. O katil herifî öldürseydim daha iyiydi.

Sonra birden ayağa kalktı:

— Onu boğmak, onu öldürmek isterim, dedi. Belki öldüracağım, fakat yavrumun kaatili olan bu alçağı bırakmamak lâzım.

Hizmetçisini çağırdı:

— Peyker, dedi. Ben rahatsızım. Bugün çok üzüldüm. Rica ederim, beni kimse rahatsız etmesin. Gelenlere hasta olduğumu söylersin. Ben Çağırmağınca kat'iyen yukarıya çıkmayın.

Bunları tenbih ettikten sonra bir çekmecedan sedef kakmalı, küçük bir tabanca alarak koynuna sakladı. Siyah elbiselerini giydi. Üzerine açık renk bir pardesü aldı. Yatak odasının geniş yükünün içindeki kapıdan dar ve dik merdivenlere geçti.

Merdivenleri karanlıkta indi, daracık bir yoldan cep feneriyle ilerliyerek bir oda genişliğindeki bir meydana geldi. Burada zemin su ile doluydu. Bir yandan su mütemadiyen geliyor ve aralıktaki birikerek yolu tamamiyle kapatıyordu.

Siyah maskeli kadın bir köşede bulunan bir demir parçasını zorlayarak yukarıya doğru çekti. Bekle-meğe başladı. Su karanlık ve her tarafı yosunlu mahzende yavaş yavaş alçalıyordu. Nihayet karşıda soluk gün ışığı belirdi. Yavaş yavaş bu aydınlık büyüdü. Zeminde çakıllar ve ıslak kumlar kaldı. O zaman Siyah maskeli kadın ilerledi ve karşıda görünen delikten bir maslak ağzına çıktı.

Burası Rıdvan Nafizin köşkünün bulunduğu bahçeydi. Hava kararmış, etrafı bir hüznün kaplamıştı.

Siyah maskeli kadın küçük tahta kapağı gitti. Dışarısını kontrol etti. Ortada kimse bulunmuyordu. Çabucak kapıyı açarak dışarıya çıktı ve taş ocaklarına giden dar yoldan caddeye indi.

(Arkası var)

HA.HA YİNE ÇIKTIN.

YARALI YERLİ BU TERMEYE DAYANAMADI YERE YIKILDI.

AYAKTA DURAMIYORSUN. SENİ ÖLDÜRMEYEN EVEL BİRAZ ALAY EDEYİM

GENÇ ADAM YERLİNİN ÜZERİNE ATILDI. FAKAT AYAGI TAŞA TAKILDI.

KIZILDERİLİ BUN. DAN İSTİFADE ETTİ. KÖÇER BİR KAYAYI RO. BERİN ÜZERİNE YUVALADI.

ROBER KENDİNİ GÜÇ KURTAR DI.

FAKAT AYAKLARI KAYANIN ARA SINDAN ÇIKMIYORDU. BUNUNLA UĞRAŞIRKEN..

KIZILDERİLİ TAM ROBERİ ZEHİRLİ OKUYLA. ÖLDÜRECEĞİ SİRADA BİR ATLI ÇIKAGEL. TÜFEGİNİ DOĞRULTTU

HEY ROBER!

KIZIL DERİLİ. YI YE. RE SER. DİKTEN SONRA MURE. NE KÖŞTÜ. BU RO. BERİN NİŞAN. LİSİ İDİ.

SEVGİLİM!

YARALI MİSİN? HAYIR. YARDIM ET ÇIKAYIM.

DÜNYADA HERKESTEN YAR. DIM UMARDIM. AMA SENDEN.

UF. AYAGIMI UYUŞ MUS.

ARKASI VİİR

Hinoğlu

Yazan: M. YAMAN

Eski mektep ve mahalle arkadaş-
şı, üst baş perişan yalvarıyordu.
Avukat:

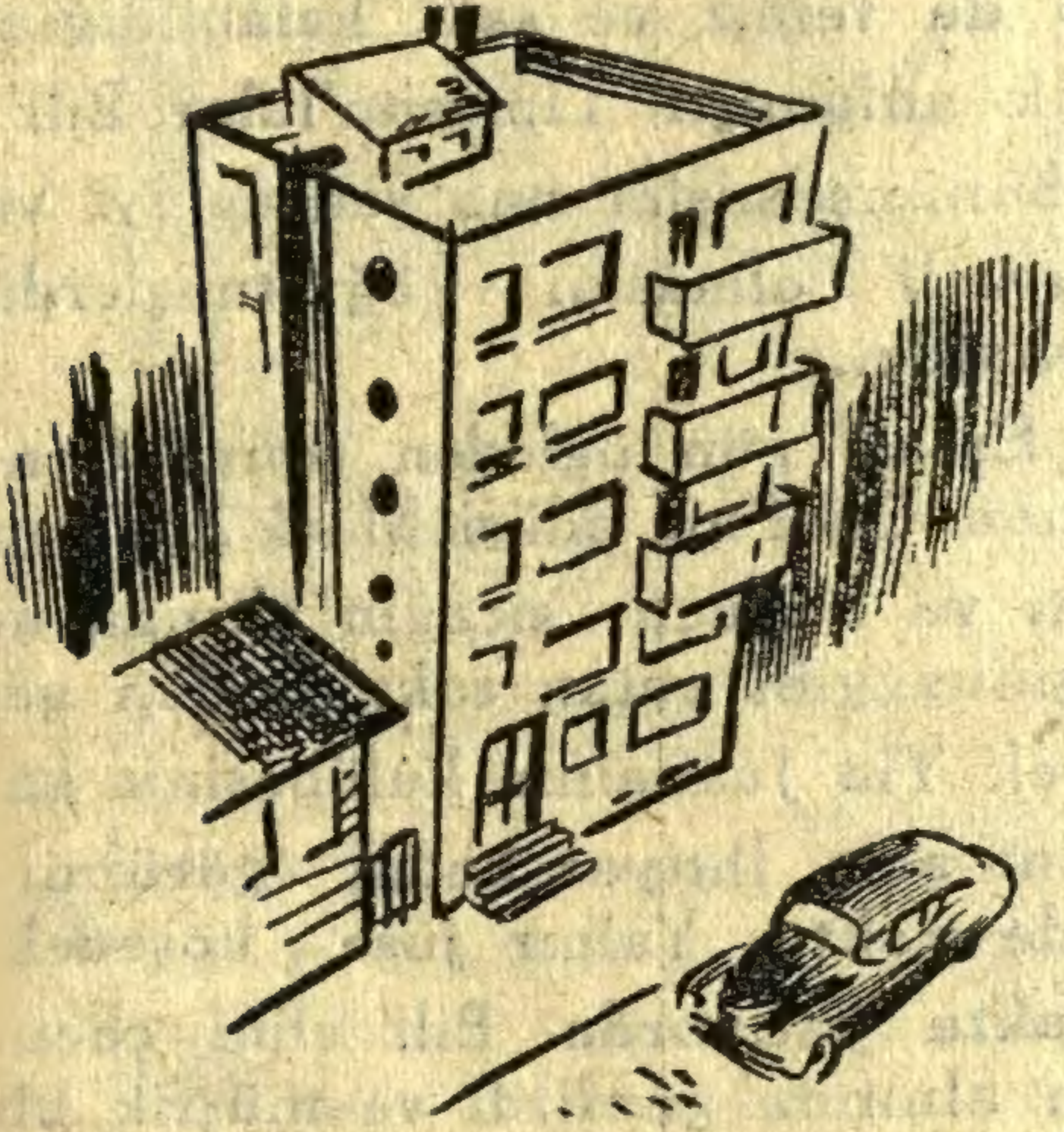
— İyilik edemem, dedi. Yeminim
var. Fakat seni buraya memur
olarak alırım. Ayda yüz yirmi veri-
rim şimdilik. Benim yokluğumda
müşteri avutur,, ufak tefek işleri
başarısın. Fakat sakın iyilik sayma
bunu. Yeminliyim dedim sana. İhtiya-
cım olduğu için alıyorum.

Bir sigara uzattı ve anlattı:

— Sen de tanırısın. Nur içinde
yatsın, peder merhum pek yufka
yürekli bir zattı. Kapisına geleni, el
açanı boş çevirmezdi. Fakat bu yüz-
den başımıza gelmedik kalmadı. Din-
le, bak. Erzincan zelzelesi sırasında
hırpani bir herif, sıska bir oğlan,
bir de marsik gibi kadınla bizim
Şişlideki apartımana geldi. Peder
kendisine acıdı. Bir odada barındır-
dı. Sonradan da apartımana kapıcı
yaptı. Başımız dinç olsun diye koca
apartımanı kiraya vermiyorduk. Yal-
nız oturuyorduk.

Peder Ankaraya tayin edildi. Kız
kardeşimi, annemi alarak gitti. Ben
hukuk tahsili için burada kaldım ve
teyzemin yanında oturdum. Benim
haberim olmadı. Apartımana kapıcı
olarak bırakılan ve bekçilik eden
Erzincanlı Ali pederden vekâlet is-
temiş, boş boşuna duracağına apar-
tımını kiraya vermeyi teklif etmiş.
Herkesi kendisi gibi tem'iz bilen
merhum da onun istediğini yapmış.
Mesken buhranının alıp yürüdü-
ğü o sırada herif bize yirmiyeye ver-
dim dediği daireyi yüz elliye, kırka
verdim dediğini ikiyüz elliye ver-
miş. Almış hava paralarını. Üstelik
tamir çıktı, vergi geldi, su patladı
diye gönderdiğinin de yarısını kes-
meğe başlamış.

Zavallı peder birden vefat etti.

Kalkıp Ankaraya gittim. Anamı,
kardeşimi matem içinde buldum.
Ben de hukuku bitirmiştim. Aldım
onları, getirdim İstanbul'a. Köprü-
den bir otomobile bindik. Apartıma-
nın kapisına dayandık. Vakit geç.
Yağmurlu bir hava, Kapıda bir ya-
bancı var. Allah Allah, dedik. Bu
herif bir yere gitti de bir hemşerisi-
ni mi bıraktı?

Oralarda golf pantolonlu, iyi gi-
yinmiş bir de oğlan çocuk dolaşiyor.
Kapıcıya sordum:

— Ali nerede?

Kapıcı alık alık yüzüme baktı:

— Hangi Ali?

— Canım burada kapıcılık, bek-
çilik yapan Erzincanlı Ali.

Golf pantolonlu oğlan atıldı:

— Sen hiç terbiye görmedin mi?
Ali diye babanın uşağını mı soru-
yorsun. Bay Ali desene. Hem babam
şimdi burada yok. Yarın gel.

Düşün bir kere. Dışarıdan geliyo-
ruz ve kapıda kalıyoruz. Terbiyesiz
oğlanın kim olduğunu anlamıştım.
Kapıcıya döndüm:

— Biz bu apartımanın sahibiyiz,
dedim. Burada oturacağız. Çabuk
bize dairelerden birisini aç.

Kapıcı:

— Bayım, dedi. Bay Ali beni ka-
pıcı olarak tuttu. Ben mal sahibi o-
larak kendisini tanıyorum. Zaten
bütün kiracılar da böyle tanır. Siz
işinizi kendisiyle görün. Hem bu-
rada Bay Alinin oturduğu daireden
başka boş yer de yok.

Aklıma türlü türlü şeyler geldi.
Akşam akşam başımı belâya sokma-
mak için bizimkileri alıp teyzeye
götürdüm. Ertesi gün herifi tamam
iki saat bekledim. Bulduğum vakit
de beni tanımamazlıktan geldi. Ka-
rakoldu, polisti derken iş uzadı. He-
rif bayağı beni dolandırıcı yerine

de koymasın mı. Bereket tapuda ba-
bamin adı var. Hâkim karşısına çık-
tık. Meseleyi anlattım. Hinoğlu hin:
— Benden davacı olan bu deli-
kanlı önce veraset ilmi haberini çı-
kartınsı ortaya, dedi.

Bir ay da onun için uğraştık. Yi-
ne duruşmaya girdik. Bu sefer:

— Efendim, dedi. Apartımanın
benden evvelki sahibi binayı bana
sattı. Gerçi takrir vermedi ama ben
kendisine binaya mahsuben para
yollayordum. Posta makbuzları ya-
nımdadır. İki yıl içinde tamam beş
bin lira para yolladım. Vergileri ver-
dim, tamir yaptırdım. Bunlar mal
sahibinin verdiği sözü ve aldığı pa-
rayı tanımıyorlar.

Bir celse, bir celse daha. Herif
nihayet davayı kaybedecek gibi ol-
du. Bana sokuldu. Şu teklifte bulun-
du:

— Kız kardeşini bana verirsen
seninle sulh olurum.

İşte o zaman dayanamadım. Ya-
radana sığınıp suratına iki tane aş-
kettim. Haydi herif yere. Yine polis,

yine karakol. Bereket bu defa işe
herifin aldığı hava parası davaları
da karıştı. Tamam üç yıl kapılı ba-
calı olduktan sonra evimize sahip
olabildik.

Alında biriken terleri sildi:

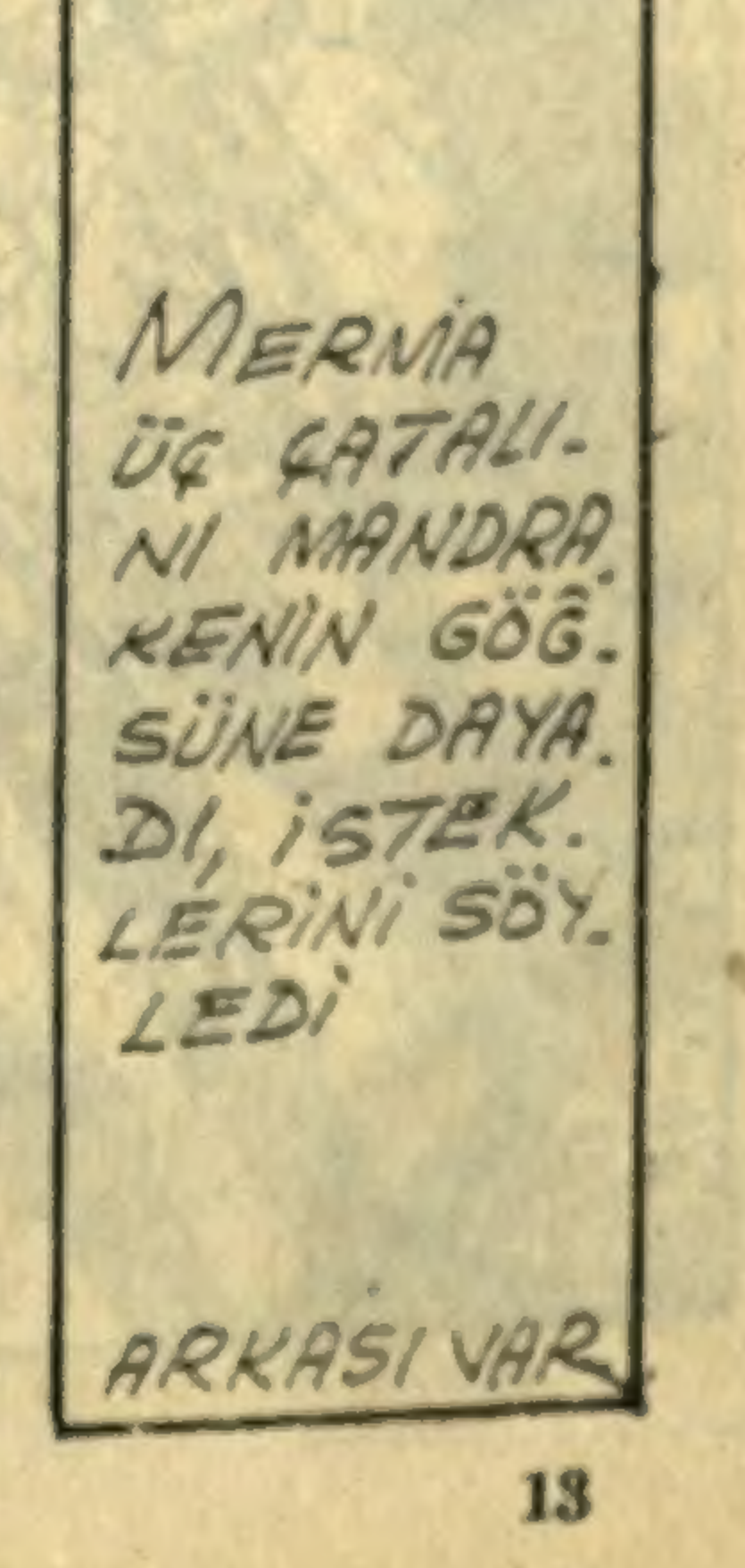
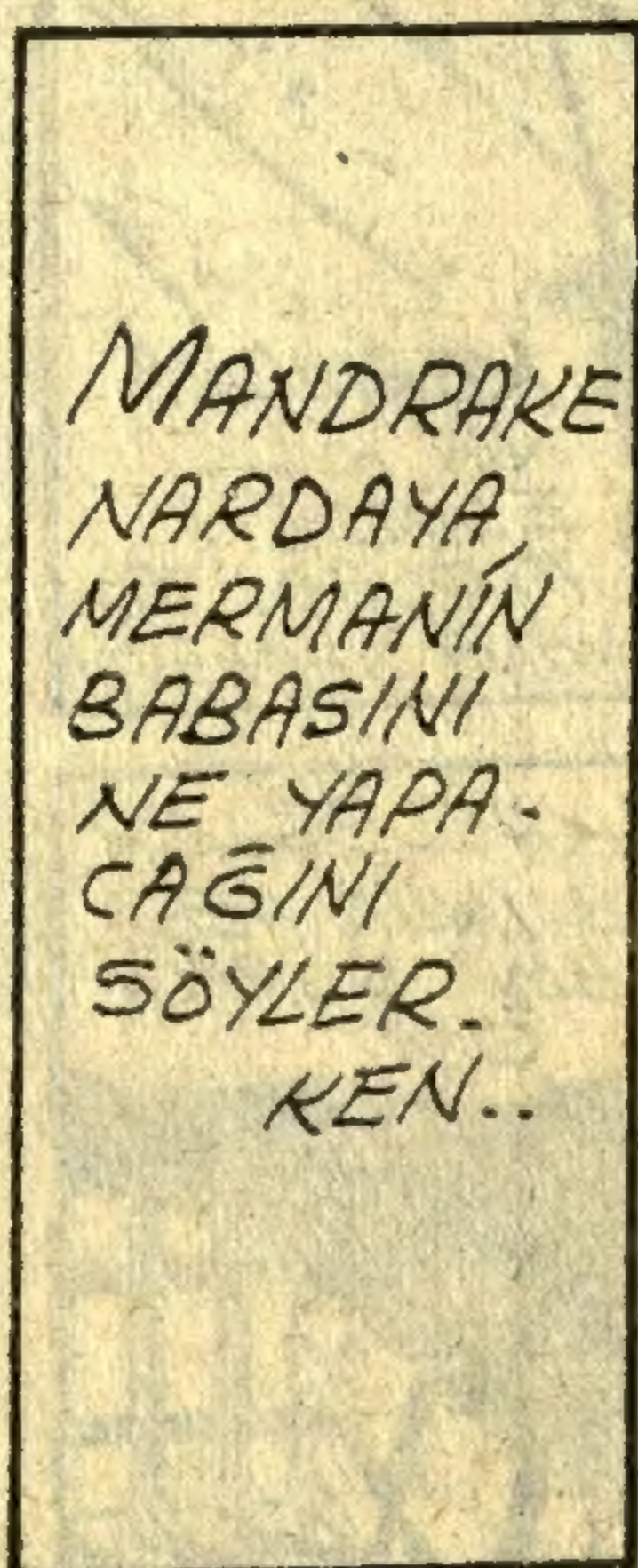
— İşte kardeşim, dedi. O gün bu
gündür iyilik yapmağa tövbeliyim.

Arkadaşı sordu:

— Ne yaptı öteki Erzincanlı?

Avukat anlattı:

— Erzincanlı filân da değilmiş.
Halis Edirnekapılı. Ne yapacak. Al-
dığı hava paralarıyla bir apartıman
da o yaptı.

linde hareket ettin.. Yalnız salâhiyetin olmıyan bir şey de yaptın ki o da kızımın Pariste nikâhlanmandır.

Komiser Parr, fena halde içerlemişti, Bankere:

— Bayım! dedi. Bir haftadır, yoktan yere polis mekanizmasını işgal edip duruyorsunuz. Ortada fol yok, yumurta yok. Veznedarınızın salâhiyeti varmış. Defterlerle hisse senetlerini alıp taahhütlü olarak adresinize yollamış.. Kızınızı nikâhlatmışsa, herhalde onu da kızın rızasıyla yapmıştır. Bize ne bunlardan?

Ve kıs kıs gülen Jerry'ye dönerrek:

— Sizinle de inşallah bir daha karşılaşmayız! dedi.

Delikanlı, kemali nezaketle eğildi:

— Daha sevimli kimselerle karşılaşmayı daima tercih ederim komiser!.

İNTİKAM PERİSİ

(11 inci sayfadan devam)

çapkın çapkın göz kırptı. Bundan cesaret alan Körn,

— "Bugün gördüm," dedi. pek alımlı bir kız."

Jim başını hafifçe bir yana eğerek dudaklarını büktü: "Vallahi Bili bizim elimizde büyüdü, onun için bize tabii güzel gelir. Hani kuzguna yavrusu anka görünür derler, onun gibi, Ama yabancılar da kıızı pek beğeniyor. Geçenlerde gene sizin gibi bir Amerikalı, 'Bunca yer gezdim ama bu kıızdan güzelini görmedim,' dedi. Maamafih bu şehirde Centilmen Ceof'un Bilisine yan gözle bakan adamın vay başına gelenler!"

Bu son sözlerde dostane fakat inkâr edilmez bir ima, adetâ tehdit gibi bir şey vardı. Körn Tod Bili'nin böyle bir muhitte nasıl olup da temiz ve saf kalabildiğini artık anlamıştı. Limasito'lular Bili'yi benimsemişler ona sadece iyi ve kuvvetli olmasını öğretmişlerdi, herhalde...

Ertesi gün öğleden sonra Centilmen Ceof'un Bili'si Mavi Zar'dan çıktı ve boğucu sıcağın altında uyumuş gibi yatan sokaklardan geçerek Tia Juana'nın kulübesinin kapısını açtı. İhtiyar kadın görünürlerde yoktu. Yalnız Jose köşedeki yatakta yatıyordu. Bili elini çocuğun alnında gezdirdi ve müşfik bir sesle.

— "Artık acımıyor değil mi?" diye sordu. "Sana şarapla çorba getirdim, Jose."

Kambur hafif fakat candan bir sesle minnet ve teşekkür sözleri mırıldandı, fakat sonra iri siyah gözleri parladı.

(Arkası var)

SARAY HALKI KAÇTI.
YAKALAYIN
HAPİSE ATIN.

KORSANLAR KRALI

No:32

ÇOK MISAFİRPERVERSİNİZ
KOMUTANIM. AMA BU YURUN
PASTANIZI SİZ YİYİN.

KİMSE YERİNDEN OY
NANMASIN.. EN YİĞİT.
LERİNİZİ TEKER TE-
KER HAKLIYACAĞIM.
ÇIKIN KARŞIMA

KORMO-
RAN VE ARKADAŞLARI YENİ
BİR HİYLE SEZDİLER, AYRIL-
MADILAR

İLK ÇATIŞMADA PÖTİ-
FÖK'ÜN KILICI ELİNDEN DÜŞ-
TÜ. MUHAFIZLARIN KOMUTANI
ÇOK İYİ KILINÇ KULLANIYORDU.

RAKİPLER EŞİT KUVVET-
TEYDİLER. KILIÇLARIN
ŞAKIRTISI VE KINILCILAR
ARASINDA ÇATIŞMA SÜRÜP
GİDİYORDU

TEBRİK EDERİM
.. İYİ DÖVÜŞÜ-
YORSUNUZ.

KORSANLAR KRALI BİR
DENBİRE YENİ BİR ÇIKIŞ
YAPTI.

PERİ BU
NA NE BU
YURURSUN
KOCA KORSAN

SENİ GEMİME
ALIRIM.. KENDİNİ
SAKIN.. HAMİLE YAPA-
CAĞIM..

BÜİ.. NE BEKLİYOR
SUN.. İŞİNİ BİTİRSE-
NE
BENİ AF BU YU-
RUN KOMUTA-
NIM... BU ERKEK
LİGE SİĞMAZ..

KORSANLARI ZİNDAN-
NA ATILAR 62

İKİ GÜN İKİ GECE
GEÇTİ.. ACABA
BİZİM GEMİYİ
NE YAPTIKLAR?

KALLEŞLER
BUNUN HESABINI
SORACAĞIM.

ARKASI VAR

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar
hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ,
Ankara cad. NO: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira
6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen idare
eden: TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEYİ

GİZLİ VAZİFE!

KAMP TAN KAÇANLAR YERDE SİR GAZETE BULDULAR. İKİ GÜN EVELKİ GAZETEDİ İYİ HAVADİS. LER VARDI.

DESENE ALMANLAR ARTIK HAPİ YUT TULAR. KURTUL. NAMİZ YAKIN.

SİMDİ DAYANMAK HER ŞEYE RAĞ- MEN DAYANMAK LÂZİM.

EVET.. BELKİ TOP. LU BULUNMAMIZ DAHA İYİ OLUR.

HEPSİ OTURUP ALLAHA DUA ETTİLER.

BİRDEN SAĞIR GÜR. LEMELER DUYULDU.

TOP GÜRÜLTÜSÜ.. BU KADAR YAK. LAŞTILAR MI?

HAYIR YAVRUM. FAKAT ORMANIN DIŞINDA MÜHİM ŞEYLER OLUYOR

MAKİNELİ TÜ. FEK GÜRÜL. TUSU.

BEN GİDİP BİR KEŞİF YAPAYIM.

GENÇ ADAM ORMA. NI AŞINCA AĞIZI HAY. RETTEN BİR KARIŞ AÇIK KALDI. BİR DEMİRYOLU GÖRMÜŞTÜ.

ALMANLAR VAGONLARA GİZLENEN İNSANLARA ATEŞ EDİYORLARDI.

KLOD! KAMP. TAN KAÇTIN HA?

OTUZ KİŞİ KADARIZ. SİZİ ALLAH GÖNDER. Dİ.. BİZE YARDIMINIZ DOKUNACAK

BİR ESİR TRE. NİNE HÜCUM ETTİK NEYSE BU BİR ŞEY DEĞİL.. SİZ NERE. DESİNİZ?

ALIN BİRAZ EL BOM. BASI.. BİR İKİ SİLÂH ALMANLARI GERİDEN YÜRÜN.. SASİRTİN.. SİZE BARAKASINLAR ESİRLERİ KURTARA. LİM

PEKİ... BÜTÜN DEDİKLE. RİNİ YAPA. ÇAGIM.

KAYBEDECEK VAKTİMİZ YOK.. İLERİ..

DEMİRYOLU YARININA GELİNCE BİRİSİ BİR EL BOMBASI ATTİ.

ALMAN. LAR BU ANİ HÜ. CUM KARŞI. SINDA SASİR. DILAR

GERİYE DÖNÜP HÜCUM EDENLERİ DURDUR. MAK İSTEDİLER. BÜNDAN İSTİFADE EDEN MAH. KUNLAR TRENDEN ATLADILAR.

ARKASI VAR

İKİ AŞK ARASINDA

OH, TOM, TOM SEVGİLİM.

MİRMA, YAVRUM ALLAH AŞKINA SÖYLE NE OLUYOR? BAĞIRDIĞINI DUYDUM.

TOM SÜRATLE ODA DANCIKAR. MİRMA ONASELENMEK İSTER FAKAT HICKIRIKLARI BUNA MANI OLUR. BOĞULACAK GİBİDİR. İÇERİ İRİDE GELİR VE ONA SESLENİR.

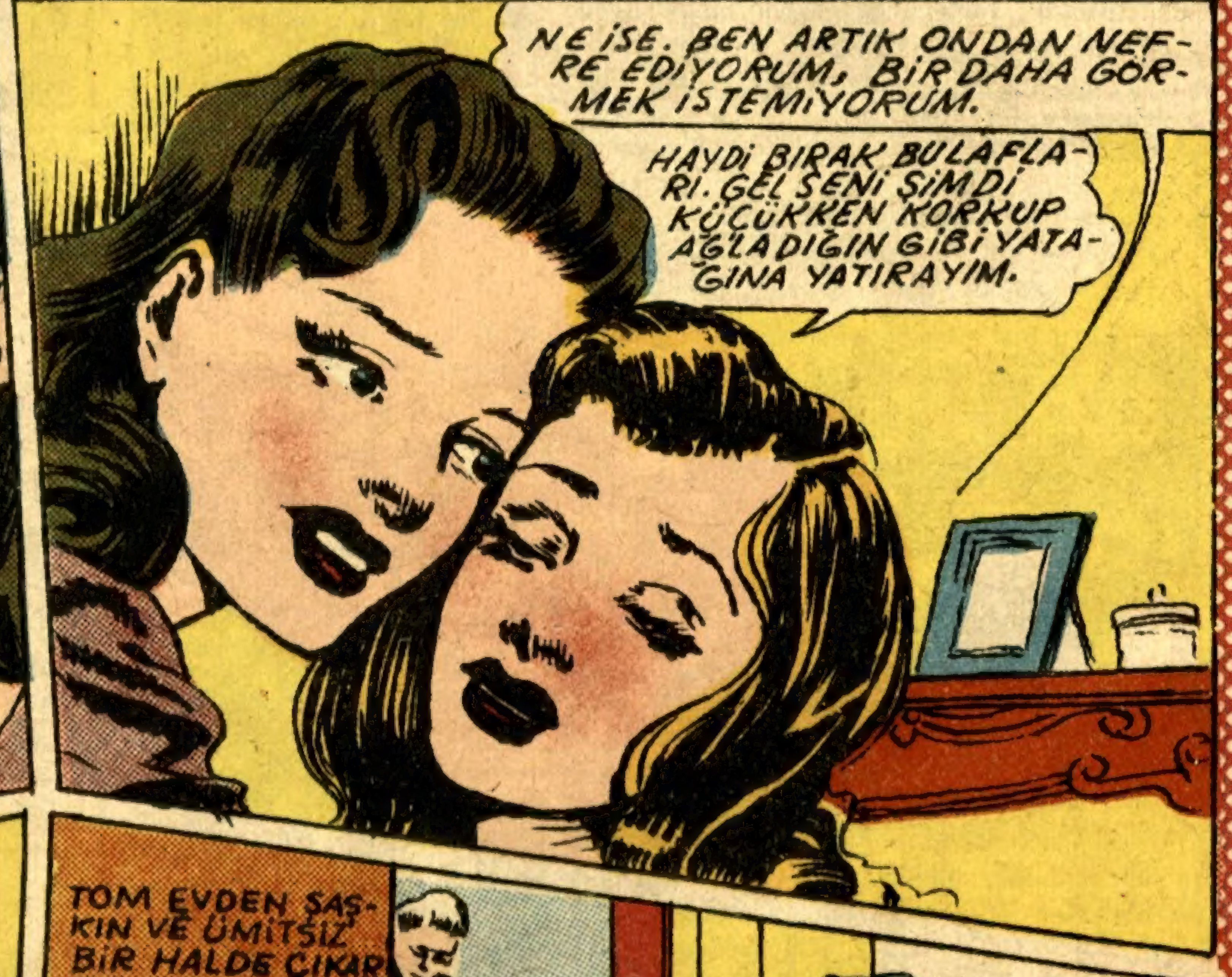
İRİDE, İRİDE. TOMLA ARAMIZDA HER ŞEY BİTTİ.

BU İMKÂNSIZ. TOM SENİ SEVİYOR.

BELKİ SEVDİ. FAKAT ARTIK SEVMİYOR. ŞİMDİ LURENİ SEVİYOR VE ONU MÜDAFAA EDİYOR. ONU BURADAN KOVDUM.

TOM YALNIZ SENİ SEVİYOR. BEN BUNA EMİNİM. O KIZ GÜZELLİĞİ İLE MUVAKATEN ONU NE YAPTIĞINI BİLMEZ HALE SOKMUŞTUR.

NE İSE. BEN ARTIK ONDAN NEFRE EDİYORUM, BİR DAHA GÖRMEK İSTEMİYORUM.

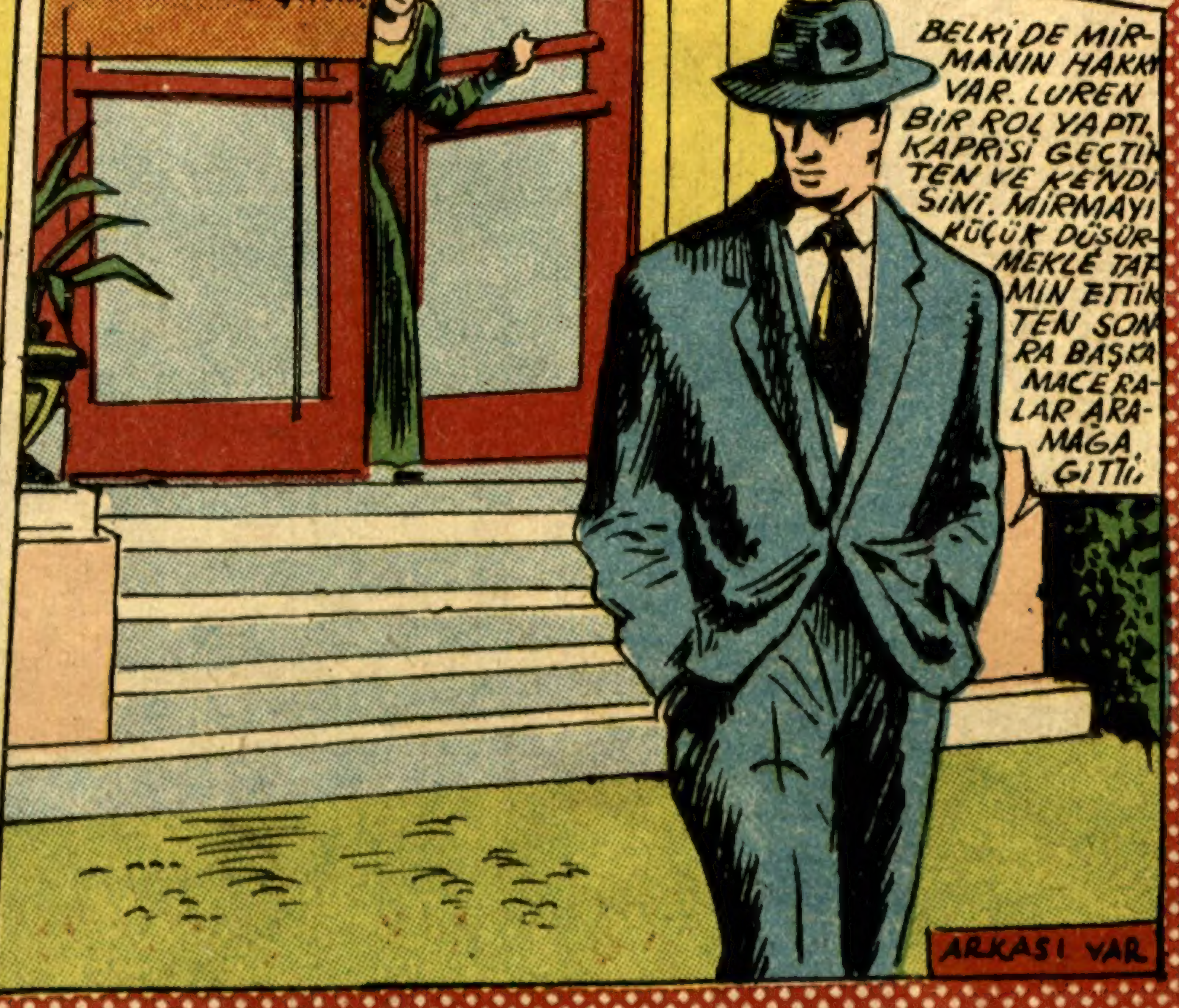
HAYDİ BIRAK BULAFI. GEL SENİ ŞİMDİ KÜÇÜK KÖRÜP AĞLADIĞIN GİBİ YATAGINA YATIRAYIM.

GİTTİ DİYORSUNUZ. ACABA NEREYE?

LUREN ORTADAN KAYBOLDU, BAYIM. DOĞRUSUNU SÖYLEMEK İÇAP EDERSE ZATEN BUNU BEKLİYORDUK. O KIZ NORMAL BİR HAYA İÇİN YARADILMAMIS'TIR. MACERADAN HOŞLANIR. ONU BURADA ARAMANIZ BOSTUR. SİZE ŞUNU DA SÖYLİYİYİM Kİ BİR DAHA BU EVE BAMIYACAKTIR.

TOM CİLGİN GİBİ LURENİN EVİNE KOŞAR. KENDİSİNİ YAŞLI BİR KADIN KABUL EDER. BU KIZIN TEVZESİDİR..

TOM EVDEN SASKIN VE ÜMİTSİZ BİR HALDE ÇIKAR.

BELKİ DE MİRMANIN HAKKI VAR. LUREN BİR ROL YAPTI. KAPRISI GEÇTİ. TEN VE KENDİSİNİ. MİRMA'YI KÜÇÜK DÜŞÜRMÜKLE TAFMİN ETTİ. TEN SONRA BAŞKA MACERALAR ARAMAGA GİTTİ.

ARKASI VAR.